

Desen de NELL COBAR

- Toate pleacă în oraș, numai pe mine mă întorci din drum... și mă bagi la cheltuială!...
- N-am ce-ți face! Du-te întâi să-ți repare dinții!...

u r z i e a

CRIMĂ ȘI PEDEAPSĂ

sau

CÎNTECUL DE LEBĂDĂ AL UNUI CUC

În chiar clipa cînd ieșeam din Muzeul Brincoveanu de la Mogoșoaia, se opri, nu departe de mine, un splendid automobil din care săriră sprintene și vesele trei splendide apariții de sex feminin.

Uitîndu-mă mai atent la acest trio artistic colorat, am recunoscut, în cea mai înaltă din ele, pe o actriță de la nu știu care teatru din Capitală... Se vede că și ea m-a recunoscut... Altfel nu s-ar fi oprit cînd grupul a trecut prin fața mea... Am rămas surprins cînd mi s-a adresat fără de nici un fel de introducere:

— Am auzit, dragă tovarășe, că te distrezi împușcînd păsările nevinovate care, cu cîntecul lor, farmecă pădurile și grădinile noastre!

— Sînteți greșit informată: eu nu împușc astfel de păsărele. Impușc numai acele păsări negre care croncănesc în loc să cînte...

— A, înțeleg! Vrei să spui că nu împuști decît ciori. Dar chiar o biată cioară! De ce să nu se bucure și ea de frumusețile naturii?... Ce rău ți-a făcut?

— Mie personal nici un rău... Ele aduc un mare rău semănăturilor.

— Ce rău pot să facă ciorile? Cum anume?

— Ele scot din brazdă boabele de porumb de abia semănate...

— Cu ce scot boabele?

— Cu ciocul lor negru și tare... Ele n-au furculițe...

Din ce în ce mai mirată, simpatica actriță se informă:

Adică ciorile mîncă porumb ca și găinile?

— Mîncă orice, chiar și cozonac dacă o mină caritabilă le oferă o felie...

Ea se uită la ceas, dar nu părea deloc grăbită. Sta ca infiptă:

— Aș vrea să știu — mă întrebă zîbind ironic — dacă și cucul aduce vreo pagubă semănăturilor?...

Întrebarea asta nu-mi conveni, căci mă simțeam, cum se zice, cu cucul pe căciulă. Totuși, i-am răspuns cu nepăsare:

— Da' cine v-a spus că această pasăre aduce pagubă semănăturilor? Doar cucul nu-i cioară.

— Atunci, de ce ai împușcat un cuc?

— E drept că am împușcat această pasăre, dar din alt motiv...

— Din care motiv?

— Cînta fals, adică nu cînta așa cum cîntă toți cucii care ne vizitează... Mă gîndesc că poate era răgușit iar eu, păcătosul, în loc să-l trimit la spital, l-am trimis pe lumea cealaltă ca să cînte celor care nu mai aud. Vă rog să nu vă închipuiți că l-am împușcat cînd se legăna pe o crenguță de fag și cînta fals... L-am așteptat să zboare și numai atunci am pus la încercare dibăcia mea de strașnic vîntor. A fost o lovitură magistrală... Păcat că n-ați fost de față, că m-ați fi aplaudat cu frenezie!...

Actrița se încruntă:

— Te rog lasă glumele... Să vorbim serios: mai bine spune-mi cum te-a lăsat inima să omori pasărea asta călătoare, care vine cine știe din ce continent să ne vestească sosirea primăverii!

— Mai întii, nu cucul ne vestește sosirea primăverii... Misiunea asta o îndeplinește mai repede pițigoiul. Cucul ne onorează cu vizita lui la începutul verii, cînd nu e mult pînă la coptul cireșelor... Grozav îi mai plac cireșele, mai ales cele amare...

— De ce numaidecît cele amare?

— Răspunsul nu vi-l poate da decît cucul... Apărătoarea cucului îmi aruncă o privire dojenitoare:

— Nu înțeleg cum îți mai vine să glumești cînd ai pe conștiință o faptă pe care nu știu cum s-o numesc...

— Numiți-o criminală...

— Da, ai făcut o adevărată crimă!...

— Totuși, n-am fost încă arestat... Ce ziceți, n-ar fi bine să mă predau justiției? De ce să mă plimb liber după comiterea unei astfel de crime?

— Dumneata n-ai ucis decît de plăcerea de a ucide...

— Pe onoarea mea, nu l-am ucis de plăcere. L-am ucis din curiozitate: am vrut să văd dacă un cuc, care cîntă fals, e de aceeași specie cu toți cucii care vin la noi ca să mînce cireșe...

— Așa-i că te-ai convins că degeaba l-ai împușcat? Așa-i că acum regreti că ai ucis o pasăre nevinovată?

— Vă spun drept că n-aș fi împușcat cucul, dacă aș fi bănuțit cît a suferit biata victimă după moarte.

— Cum după moarte? Mă faci să rid.

— Nu rideți, vă rog, că nu glumesc... A suferit... a suferit grozav! Închipuiște-ți: a fost pictat!... L-a pictat un pictor expresionist și l-a pictat atît de „abstract” că bietul cuc a trecut la nemurire sub chipul unui șobolan mort, avînd drept coadă trei pene de găină... Ce ziceți de această impietate...

— Ce să zic? Eu cred că pictorul de care îți bați joc, nici n-a văzut cucul pe care l-ai împușcat dumneata. Sînt sigură că i-ai trimis un șobolan iar nu o pasăre...

— Dacă îi trimiteam un șobolan, cu siguranță că pictorul ar fi zugrăvit un cuc cu o coadă de șobolan... Te joci cu „abstracționistii”?

— Da'răutăcios mai ești! mă complimentă actrița. De ce vorbești în batjocură despre acest pictor, un artist?

— N-am vorbit serios. Vă spun sincer că nu sînt în stare să apreciez, ca profan, opera acestui artist. Mie îmi pare că pictează anapoda, adică, vreau să spun că le vede toate pe dos. Sînt aproape sigur că dacă acest pictor v-ar face portretul, frumosul dumneavoastră cap ar trece la nemurire sub chipul de pasăre: mă abțin însă s-o numesc.

Cu glas tremurat de indignare, actrița mă luă în primire:

— Da' știți că sînteți amabil, tovarășe vîntor!... Amabilitatea dv. mă onorează și vă rog să mă iertați că am îndrăznit să abuzez de răbdarea dv.!

— Vai, se poate să credeți așa ceva? Din contra: am ascultat cu răbdare și cu plăcere interogatoriul la care am fost supus... Sincer vă declar că am admirat talentul cu care ați jucat rolul unui judecător de instrucție!...

Cu toate complimentele mele, sînt sigur că simpatica actriță nu mi-a iertat crîmă și, drept pedeapsă, la plecarea a uitat să întindă mîna să i-o sîrut.

CĂSĂTORIE „POTRIVITĂ”

Lupul POCĂIT

de VICTOR SIVETIDIS

Un lup bătrîn cu blana sură
Stătea de vorbă cu-n dulău:

— Degeaba mă privești cu ură

Și miri dușmănos la mine,

Deși sînt lup, eu nu sînt rău

Cum sînt o seamă de jivine

Prădalnice și asasine.

De multe ori privesc la voi

La tine, la cioban, la oi

Din vizuina mea în care

Mă simt cuprins de-nduioșare

Văzînd cît vă iubiți de tare.

Mă uit cu dragoste la miei,

l-am numărat sînt: 53,

Cu blana albă colilie.

Ce fragezi trebuie să fie!

Aleargă zilnic pe tîpșan

Mult prea departe de cioban.

Vezi, fii cu grijă, cine știe,

Să nu se-ntîmple vreo drăcie

Și să vi-i fure careva

Că lumea-i lacomă și rea.

Dulăul cam nedumerit

Firește, se-ntreba în sine:

— Ce-o fi cu lupul? S-a prosit?

Ori poate nu pricep eu bine?

Mai știi? S-o fi călugărit!

Și-acum, ca să se pocăiască,

O fi-nceput să ne iubească!

De unde-ar fi putut să știe

Dulăul nostru cam naiv

Că lupul plin de duioșie

Avea desigur un motiv

Să fie blind și milostiv.

Dihania cu blană sură

De-aproape-un an nu mai avea

Nici dinți și nici măsele-n gură

Ca să mai poată sfișia.

Prelucrare în versuri din

limba greacă de

MIRCEA PAVELESCU

Chestia cu urciorul

Cine nu știe zicătoarea cu urciorul care nu merge de multe ori la apă?

Numai că, în cele ce urmează, nu e vorba de un urciur propriuzis, ci de o tinăra absolută, cu trup de amforă și cu chipul zmălțuit în diverse nuanțe contradictorii, după ultimele imperative cosmetice ale modei din apus.

Iar apa, la care urciorul (respectiv amfora) trebuia să meargă, pentru primul său drum profesional, era o importantă instituție din Capitală, la care — tinăra absolută — fusese numită ca funcționară și unde trebuia să se înfățișeze „pentru prezentare“, directorului respectiv.

Drept care, după un ultim oftat sud-american, adresat vieții „libere“ de pînă acum, se apucă să-și facă toaleta, potrivit solemnității.

În primul rînd, își pieptănă părul (vopsit, recent, în mov) într-un fel de clăie capilară, așezată — ca un căzânel de dulceață, cu gura în jos — pe scăfirile. Pe urmă — după diverse smulgeri și adăugiri hollywoodiene (sprincene năpirlite, carmin la ochi, violet pe buze, și oranj în pomeți) își întoarse genele în sus — ca niște ciocuri de opinci poleite cu azur, își lăcui unghiile (scoică-sidef, la picioare și, singe de taur, la mîini) și — după o fricțiune inviorătoare cu apă de toaletă „Odalisca Carpaților“, îmbracă pe trupul aproape nud, un fel de față de saltea zmeurie, strînsă la gît ca un sac cu faină și, încolo, otova, ca un antiriu popesc, cu poalele retezate de preoteasă, ca să pună tur la pantalonii copiilor. După asta, își viră picioarele (rase cu lama „a bună“ a lui frate-său și unse cu ulei solar „Ceahlăul“, ca să pară proaspăt sosită de pe litoral) într-un fel de tirlici cu ciocuri lungi și hrăpărețe, de parcă și-ar fi pus două știuci rasol, în picioare.

Își luă apoi geanta — un fel de trusă de moașă comunală de pe vremuri — o agăță, vinătorește, pe umăr și porni țanțoșă spre noua sa existență, situată într-un bloc de pe Calea Victoriei.

Directorul nu era în birou. În schimb, era secretara. O față cu ochi naturali, cu pieptănătură onestă și cu degete curate și nefardate — pornite, în întrecere, pe claviatura mașinii de scris.

Amfora fu poftită să ia loc și să aștepte cîteva minute.

Am uitat să spun că — pe parcurs — de acasă și pînă la instituție — noua numită intrase într-o florărie de unde cumpărase zece garoafe, ca zece peceți de ceară roșie învoaltă.

Observînd pe biroul directorului o carafă cu apă și un pahar, desfăcu florile din fișicul uriaș de țiplă, le aranjă, cît mai „dezordine estetică“ în numita carafă, sub privirile nedumerite ale secretarei.

— Tovarășului director, îi plac florile, nu? întrebă amfora, făcîndu-și gura — rotundă și mică — ca un muștiuc de trimbiță, încercînd de creșuri violete.

— Nu obișnuiește flori pe birou, răspuse secretara. „În schimb“ bea apă multă.

— Dar, de fumat, fumează?

— Da, fumează.

— Ce țigări preferă?

— Mărășești!

— Vaaa! își lărgi gurița, a mirare, amfora. Și, eu, i-am adus „americhene“.

Și — zicînd — scoase din trusa de moașă un pachet de țigări „Pall-Mall“ pe care — cu gesturi șerpești — le introduse într-unul din sertarele biroului.

Directorul, tocmai intra. Tinăr, viguros, cu trăsături de medalie comemorativă și cu ochii albaștri ca viorelele de cîmp, cînd le deșteaptă din somn ciocirliile, dimineața.

Deși, din toate nuanțele de ochi de pe lume — exact, ochii albaștri nu putea să-i sufere — amfora se ridică privindu-l galeș, cum privește motanul canarul din colivie, cînd vrea să-l convingă să iasă puțin pînă afară.

Toată, era numai surisuri de alifie de buze violetă, numai contorsiuni de felină verticală sub fața de saltea și numai picioare de pe litoral, dezgolite lolobridgian pînă peste genunchi.

Directorul îi ură „bun venit“, îi spuse cîteva cuvinte lămuritoare în privința viitoare ei activități și apoi — jovial și binevoitor — îi întinse mîna.

— Miine, așadar, te prezinți la serviciu, tovarășă!

Deodată însă, vrînd să-și toarne un pahar cu apă, ochii i se oprimă deasupra garoafelor roșii.

— Ce e cu vîzdoagele astea, pe biroul meu, tovarășă Lelia? Cine le-a pus aici? se adresă — burzului brusc — secretarei.

— Eu, tovarășe director! Și, gurița amforei, se strînse — mică și vișoată. Știînd că vă plac florile... așa, ca o mică atenție.

— Dar de unde știai dumneata dacă îmi plac sau nu, florile? Te rog să le iei și să le duci la dumneata acasă... Acolo, vor fi la locul lor. Și te poftesc ca — pentru bunele noastre relații viitoare — să nu mai repeți asemenea atenții.

— Nu mi-am închipuit că, niște flori nevinovate, vă pot jigni, tovarășe director.

— Nu florile mă jignesc, tovarășă! Numai unele procedee în legătură cu ele!

Amfora, își reluă florile și le strînse, la piept — liric — ca o mireasă după oficierea căsătoriei civile, pe treptele Sfatului popular, în fața fotografului.

Apoi, cu pleoapele albastre, plecate, vinovat, peste ochii de carmin — (ce splendidă armonie de culori „prima-ntii“ Texas) și cu gura strînsă ca un țumburuc de sonerie defect, se îndreptă spre ușă.

A doua zi, odată cu prezentarea la „serviciu“, amfora noastră, a găsit pe biroul care i se destinase, pachetul de țigări „americhene“ înfășurat, fără nici o explicație interioară, în fosta țiplă a garoafelor din ajun.

Ea însă, nu s-a lăsat invinsă, de la primul atac respins, făcînd parte din categoria acelor tinere elemente, care — odată numite într-un post — în loc să-și însușească, de la început și temeinic, cunoștințele necesare unei ascensiuni normale și meritate — înțeleg să-și netezească drumul și să parvie, făcînd „cuceriri“ și întrebunțînd, pentru aceasta, toate farmecele personale și mijloacele de „seducție“ feminină proprie.

Drept care, tinăra amforă, a continuat — după un plan bine stabilit, în amănunt — atacul la director.

Astfel, aflîndu-se, într-o zi, în biroul acestuia, cu hirtile „la semnăt“ s-a prefăcut că sparge, din greșeală, paharul de pe birou, pentru ca a doua zi să-l înlocuiască cu altul de cristal fin — adus de acasă. Directorul n-a putut să zică nimic. Era vorba de inventarul instituției.

Altă dată, a observat că, — un nasture de la haina directorului, e gata să se rupă. Profitînd că acesta se afla într-un birou alăturat, i-a luat haina agățată în cuier și i-a cusut nasturele, căutînd să fie surprinsă că e gata și rupe așa cu dinții tocmai în clipa cînd directorul reintra în birou. Omul s-a făcut că nu observă, iar atențiile și amabilitățile subalternei au continuat — mereu mai diverse și din ce în ce mai ingenioase — timp de trei luni. Și toate, subliniate, întotdeauna, cu priviri vampeșe aruncate pe furiș, cu contorsiuni launguroase, ori de cîte ori părăsea biroul sau îi trecea prin apropiere.

În sfîrșit, în ziua cînd funcționarii instituției au plecat — în corpore — într-o excursie duminicală, la Snagov, directorul prefăcîndu-se că ultima rezistență i-a fost înfrîntă, a simulat capitularea.

În dimineața aceea, amfora, îmbrăcase o pereche de cioarici roz-bonbon, lipiți de fizic ca o a doua epidermă, iar peste bustul în libertate, își pusese un fel de jumătate de cămașă de noapte străvezie și înflorată cu dragoni galbeni, acadele umplute, rachete de tenis, fintini arteziene și șoricea albi (cumpărată „din pachet“ și abia sosită de pe malurile Amazonului) iar — știucile din picioare — erau înlocuite acum, prin două cegi suflate cu aur.

Cum o văzu apropiindu-se de autobuz, directorul o privi, o salută și îi zîmbi amabil ca niciodată.

Amfora, de emoție, mai-mai să se împiedice în ciocuri.

— Ai un costum foarte original — o complimentă directorul. Și îți vine minunat.

— Găsiți? se sclifosi amfora.

— Găsesc! îi răspuse directorul învîluind-o, într-o nouă și tulburătoare privire de ansamblu.

După excursia de la Snagov — masă luată pe iarbă verde, în pădure, glume, cîntece și antren, a început dansul și — în timpul unui tango languros, directorul i-a șoptit la ureche, cu o voce caldă de sirenă masculină, pe care nu i-ar fi bănuț-o pentru nimic în lume:

— Știi că aș vrea să te văd între patru ochi.

Cînd a auzit cuvintele astea, amfora a simțit că i se moaie ceramica picioarelor, iar inima a început să-i bată ca un metronom la „cine știe cîștigă“, cînd tace candidatul la întrebarea a noua.

Întîlnirea a fost fixată chiar pentru a doua zi, la 7 seara, în Parcul Libertății, a treia bancă cum intri, pe aleea din dreapta...

Așa cum sta veghind cu larga-i frunțe
un crîng de rime-n pagina amiezii
părea un munte,
literile — iezii
zburdînd în ritmul viu al poeziei.
O, sete nesătulă a hîrtiei!
De ce mi-e dat să tulbur
tocmai mie
acest breslaș sever al armoniei?

INTRODUCERE

Din pipă rotoagoale se-nalță-ncet și pier...

Reporter: Maestre, sint reporter și am venit să cer...
Breslașu: Cerșitul e-o meteahnă urită, mic-burgheză
Pe care-nt-o formulă de fabulă sinteză
Cîndva, am demascat-o în lapidare fraze
În toate cele nouă sau zece ipostaze.
Puteai să-nveși morala, că pentru asta scriu...
Dar eu vă cer, maestre, un simplu interviu.
Reporter: Consideri că morala ce-o fac nu-i necesară?
Breslașu: Nu tot ce ceri în viață e lucru de ocară.
Reporter: Ei, dacă ești convinsă... Ia loc. (îmi face semn)
Reporter: Reporterul cînd cere un interviu e demn
Și doar pe-acest criteriu m-am prezentat decent
Convinsă că poetul mi-acordă...
Breslașu: Un moment!
(Mi-aduce o hîrtie, cerneală și un toc
În semn că interviul e-acceptat pe loc).
Reporter: Un „Secol“ e aproape de cînd bătînd orașul
Îl caut prin redacții, diurn, pe...
Breslașu: M. Breslașu!
Reporter: Născut la care dată?
Breslașu: E fără-nsemnătate!
O zi obișnuită de toamnă, cum sint toate...
Reporter: Dar trebuie înscrisă. Aș vrea să-mi spuneți, totuși...
Breslașu: Atenție la rimă că nu ai decît „lotuși“
Și nu prea vād pe unde ai s-o aduci la mal.
Reporter: Ați ocolit răspunsul, maestre, magistrat,
Dar pînă în momentul cînd trebuie să risc
Voi trece totuși data, mai jos cu asterisc. (*)
Breslașu: Și-acum cînd știe lumea ce însumi am uitat
Mai ai vre-o întrebare?
Reporter: Da. Cînd ați debutat?
Breslașu: ...La data...
Reporter: Care dată? E foarte importantă.

*) 1903

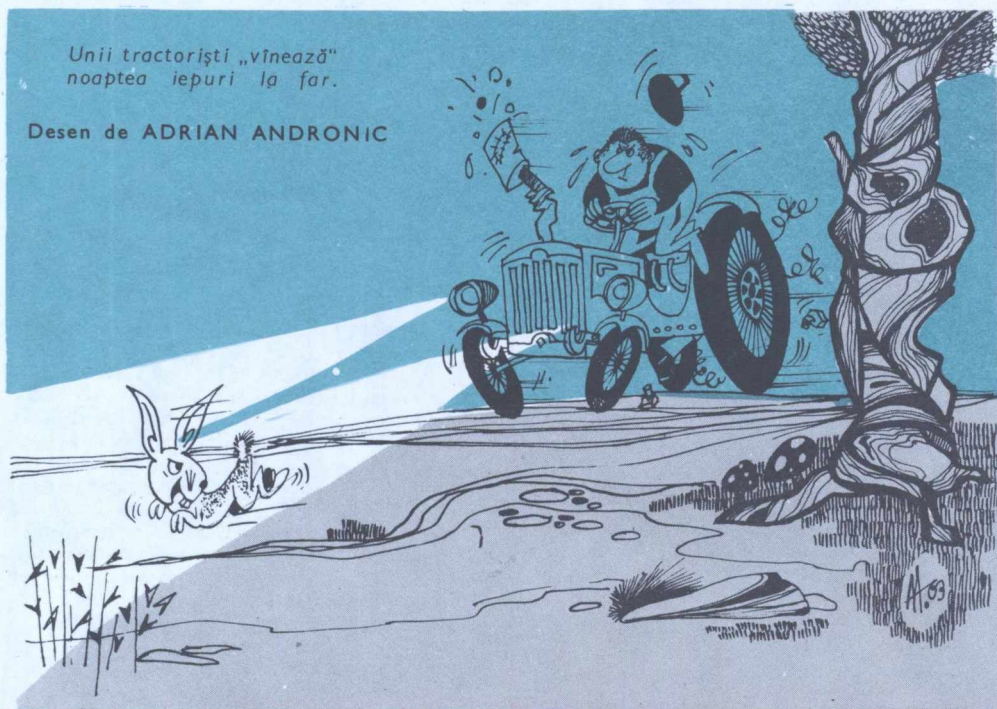
Breslașu: Precizia aceasta devine enervantă.
Statistică în versuri? Ce muză cu achiu
Ți-a strecurat ideia acestui interviu?
Reporter: De ce să dau pe muze o vină-atît de grea?
Ideia, chiar de-i proastă, maestre, e a mea!

TRATARE

Un ceas antic petrece frumoasa dimineața
căt-re amiezi. Maestrul mi-a oferit dulceață.
Ușoară traversează de la pervaz la uși
O liniște profundă cu încălzări de pluș.
Regret că o să-mi tulbur poetul meu, taman
cînd atmosfera luase paleta lui Aman:
Reporter: Ați debutat, maestre, cu ce și-n care an?
Breslașu: De mult. Prin 34, în veac contemporan.
Reporter: Cum ați ajuns la liră?
Breslașu: Ușor de tot: prin pian.
Reporter: Compozitor, maestre, ați fost pe vremuri. Cînd?
Breslașu: Am fost? Cu modestie mai cred și azi că sint.
Pe muză de-ai iubit-o și ai adus-o-n casă
Nu scapi de ea cu voia, ci numai cînd te lasă...
Reporter: Cum ați ajuns, poete, pe-al ritmurilor lan?
Breslașu: Am semănat ecouri cu ori și ce profan... (*)
Reporter: E vorba de „Cîntarea Cîntărilor“? Se știe
Arghezi-a consemnat-o cu multă simpatie.
V-a dat imbold cuvîntul venit din Mărșigor?
Breslașu: Mi-a confirmat părerea că drumul nu-i ușor,
Că sint unelle ritmul și rima, cu dichis...
Reporter: Ce s-a-nîmplat pe urmă?
Breslașu: Nimic grozav. Am scris...
Reporter: Vă obliga talentul...
Breslașu: Te-nșeli. Eu sint acela
Ce-am ridicat spre muze delib-erat nacela!
Reporter: Și totuși, am curajul să îl numesc talent.
N-a fost un zbor, maestre, ușor, de agrement.
De focul sacru scrie și-n manual o frază...
Breslașu: Se poate. N-am citit-o. Ce întrebări urmează?
Reporter: Cu următoarea carte se definea poetul?
Breslașu: Era tot începutul. Adică „Alfabetul“... (**)
Reporter: Scris „clasa-ntii“ volumul, cu dragoste și-atent
Cum explicați că-n toamnă rămase... repetent?
Breslașu: O nouă editare și grație lui poate,
M-am pregătît cu grijă pentru... maturitate.

*) „Cîntarea Cîntărilor“ (1934), Oratoriu profan, text pe un pre-text biblic.

**) „Alfabet pentru o școală de seară“

Unii tractoriști „vînează“
noaptea iepuri la far.

Desen de ADRIAN ANDRONIC

IEPURELE:—Grăbește, grăbește, că tot eu te-am
băgat în reparații capitale și anul trecut!!!

Noiembrie e lună ideală pentru un concediu la Sinaia. Soarele de toamnă tîrzie te mîngîie de cum descinzi din tren.

Și iată că într-una din zile, soarele m-a mîngîiat îmbietor pe mine, pe soția mea și cele trei valize cu care am coborît din vagon. E drept că în prima clipă am dat mai multă atenție valizelor decît soarelui, dar m-am liniștit consolîndu-mă că în următoarele minute un taxi mă va ușura de cele aproximativ o sută de kilograme de pantofi, cămăși, rochii, pantaloni (tergal), bluze, pantaloni (pescărești), sacouri, pantaloni (scurți), taioare, pantaloni (trei sferturi), precum și alte bunuri strict necesare, pe care le aduci acasă fără să le scoți măcar din valiză...

Și iată-ne ajunși în spatele gării în stația de taxiuri. Stația se afla tot acolo unde am lăsat-o anul trecut. De mașină nici urmă. „Probabil a plecat cu alți călători și se ina-

BRESLAȘU

ire a avut loc în proză —

Reporter: În 46 treceai o probă grea
O cotitură-ași zice, care-nsemna „ceva“.*

Breslașu: Da. Îmi făcea cu ochiul o muză mai sprintară
Ce o țineam în taină de două ierni și-o vară.
Dar într-o zi din file a izbucnit Satira
Și de atunci incoace...
Vă ride-n hohot lira!

Reporter: Nu-mi place exprimarea. Eu nu-s hazliu cum zici,
Vezi, cine-mi pică-n versuri se află ca-n urzici
Și risul ce se-așterne uritului pe-obraz
E-un amalgam de forme grotești și fără haz.
Dar ceilalți, cititorii? Se bucură pe față
Că infierați diformul din artă și din viață
Și rid de-aceia care sub blănuri și sub pene
Se cred ascunși ca-n calul istoriei troiene.

Breslașu: Ca-n călul? Ce stîlcire de limbă! Cum cutezi
Asemeni ligamente în versuri să așezi?

Reporter: Am vrut să știu părerea pe care o aveți
Despre-armonia formei, uitate de poeți.
Cum știți, se mai întâmplă (și nu-s deloc secrete)
S-apară „inovații“ de-acestea prin gazete.

Breslașu: Eu nu cred că există simptom de poezie.
Cînd nu îți e timpanul pătruns de armonie.
Se-ntîmplă, zici? Se poate. Pe-al ritmurilor vals
Mai sint intruși ce calcă în contratimp și fals
Dar nu pot ține pasul umblind ca prin omături
Căci ritmul horei noastre îi zvirle pe delături.

Reporter: E-o lege-obiectivă a artei, generală?

Breslașu: Desigur... pentru cine persistă în greșală.

Reporter: Și-acum o întrebare: se spune pe de-o parte
Că fabula-nfloreste, pe de-alta că-i pe moarte.
Ce credeți, o mai duce și cite zile are?

Breslașu: Cu toate că nu-s medic... o cred nemuritoare.

Reporter: E drept să se afirme cu toată competența:
Ați dat și „niște“(**) probe ce-i atestau prezența.
Așa că ați fi primul, simțind-o că se duce,
Să-i faceți necrologul și să îi puneți cruce.

Breslașu: De-mi cereți o-nțărare v-o dau cu bucurie.
Da, fabula sint sigur, că-i încă foarte vie.
Și dacă n-am crezare vezi mapele de-aici...

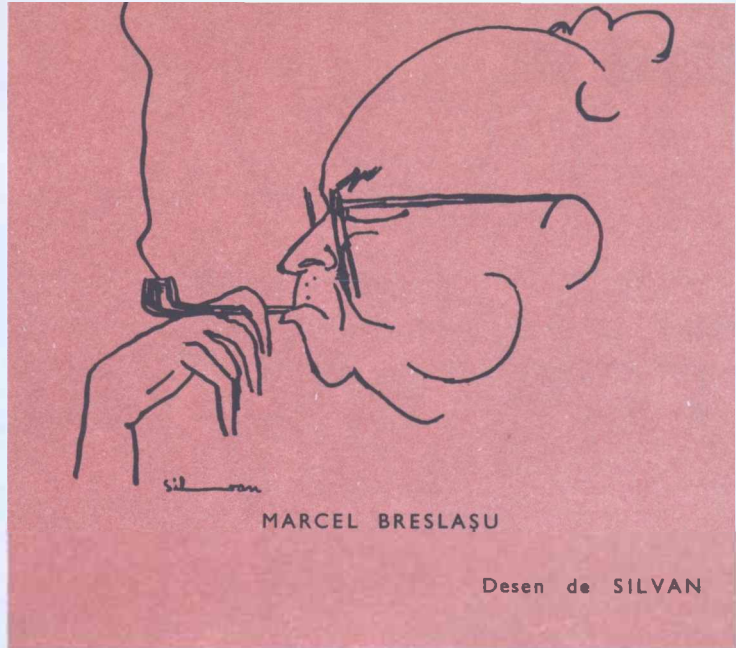
Reporter: (Schimb subiectul) Parcă ați scris pentru cei mici...

Breslașu: Am scris și voi mai scrie, firește. Îi iubesc!

Reporter: De-aceia și școlarii, cum știu, vă prețuiesc.
Cu ce-i atrageți oare? E-un public mărunțel...

Breslașu: Le-am dat un bun prieten, cu haz — pe Bondocel.
Dar vreau să știe lumea că „mărunțelii“ mei

* „Niște fabule mici și mari pentru mari și mici“
** „Alte niște fabule“ (1962)

Desen de SILVAN

Reporter: Sint mari cînd este vorba de critici cu teme.
De nu le place versul pe care l-ai „lucrat“
Ți-o spun fără ocoluri, cît ești de... consacrat.
Ei nu iau slova scrisă drept joacă ori șuetă....
Răspunderea-i majoră...
Și mai ales...concretă.

INCHEIERE

Discuția plăcută punctată de condei
Ar mai dura probabil, dar trebuie să-nchei.
E-aproape șase. Timpul se duce ca nimica...

Reporter: Maestre, țineți minte c-ați scris și la „Urzica“?
Breslașu: Ați fost doar și-n colegiu. Sau ați uitat cumva?
Reporter: Cum pot să uit, cînd astăzi lucrez cu dumneata?
Breslașu: Ce credeți că-i umorul în ritm și-n rimă strîns?
Reporter: Ceva de care ridem... cînd nu este de plîns.
Breslașu: Ce mari proiecte, planuri aveți în viitor?
Reporter: Acestea, deocamdată, privesc pe autor.
Breslașu: Și fiindcă timpul fuge cu-alăta-nverșunare
Mă lași să pun la rindu-mi o singură-nțrebare?
Reporter: Cum, nu, maestre dragă, vă rog, nu-i nici-un bai.
Breslașu: Aș vrea să știu (suride ușor) ce vîrstă ai?
(Îi spun și-l văd zîmbindu-mi prin fumul de tabac)
Ce tinără! Și parcă vorbim de-aproape-un veac!
(E clar că mă invită destul de fin să tac
Și să-mi adun hirtia, notițele, plaivazul).

Reporter: Maestre, mă voi duce...
Breslașu: Păcat! Se duce hazul.

RODICA T. FLOREA

Citesc reclama mai departe: „Folosiți Getaxul în orice împrejurare“... Oftează soția: „Pesemne că împrejurarea asta nu face parte din împrejurările planificate de Getax. Și atunci de ce nu au specificat de pildă: „Folosiți Getaxul în următoarele împrejurări: la nunți, la divorțuri, la chefuri, la intoxicații; transportul călătorilor încărcăți cu bagaje de la gară în oraș nu face parte din tabelul nostru de împrejurări“...

Și citesc mai departe: „Telefon 288“... „Aha, zic, telefonez la 288, stația principală din Sinaia, și mi se trimite de acolo un taxi“.

„Asta trebuia s-o faci de dimineață“ remarcă soția, fiindcă între timp se făcuse ora prinzului, fără ca măcar o singură mașină să vină în stație să ia călătorii. Introduc fisa, formez 288 și aștept. Acum nu mai așteptam mașina, așteptam să sune telefonul. Nimic. Introduc din nou fisa, iar 288, iar aștept, iar nimic.

După vreo jumătate de oră, observă un localnic cum mă joc „de-a 288“ și spune: „Dacă vă amuză distracția, puteți forma 288 pînă miine dimineață. Să știți însă că Getaxul are de multă vreme alt număr: 1188!“ „Bine, dar pe tablă scrie 288!“ „Pe toate tablile din oraș scrie 288! Ce-ai vrea? Ca ei, de la Getax, să rectifice? Muncă grea, nu-ți dai seama? Trebuie să-l șteargă pe 2 și să pună în loc 11. Nu-i mai simplu să-și ia călătorul valizele la spinare și s-o pornească pe jos, decît să scrie dumnealor numărul exact al telefonului?“ „Și cite un taxi la sosirea fiecărui tren, de ce nu trimiți? Că doar Sinaia e stațiune. Sosec mereu vilegiaturisti cu bagaje. Și vin aici pentru odihnă, nu pentru ridicare de haltere, valize și rucsacuri...“

Am luat în circă cele trei valize și dau să urc dealul spre oraș. Din mers am mai putut descifra următoarele cuvinte scrise pe tablă cu pricina: „Folosiți autoturismul Getax. Comod, convenabil!“

Într-adevăr, convenabil. Nu m-a costat nici un ban.

AL. VIANU

Să fim OBIECTIVI, TOVARĂȘE

— Cine-i mai mare aici?
— Ce doriți dumneavoastră?
— Doresc să știu cine-i mai mare aici!

— Vă rog, totuși, să-mi spuneți ce doriți? Eu sint secretara facultății de medicină.

— Și ce dacă? Eu vreau să vorbesc cu ăl mai mare.

— Poftim, a intrat tovarășul profesor. Vorbiți!

— Dumneavoastră sinteți, prin urmare, ăl mai mare?

— Sint profesor... ce vă aduce la noi?

— Necazurile, dom'le profesor, angaralele, pacostele, nedreptățile, auziți? — ne-drep-tă-ți-le!

— Despre ce e vorba?

— Despre cine vreți să ziceți. De fii-meu, Mișu, e vorba, Mișu Uluban... Il știe tot Oboru'!... Pardon! Vreau să zic: e foarte simpatizat!

— Mișu Uluban?

— Da, Mișu, aici îi ziceți Mihai Uluban!

— Un moment, vă rog, să cercetez. Luați luc!

— Nu iau! Sint enervat!

— Linișțiți-vă!... Așa... R... S... T... U... Uluban Mihai! Mda! A căzut!

— A căzut? și de ce a căzut, mă rog?

— Pentru că n-a răspuns...

— N-a răspuns Mișu? Auzi? Mișu să nu răspundă? Păi bine, tovarășe profesor, habar n-aveți cine-i Mișu! El răspunde... știți cum răspunde? Nici n-apuc să deschid gura, că-mi și ia piuitul! Și lu' mă-sa îi răspunde! Și lu' bunicu-său, măcar că-i olog de *picere*! Da' cui nu-i răspunde?! Să fim obiectivi, tovarășe! Aici miroase a altceva...

— Ce voiați să spuneți?

— Voiesc să spun că-i persecuție, — asta voiesc!

— Persecuție?

— Da! E cu ochi și cu sprincene! Mișu...

— Nu e pregătit, tovarășe. Facultatea de medicină are nevoie de elemente capabile! Le primim cu dragă inimă, dar fiul dumneavoastră nu s-a pregătit...

— Cum nu s-a pregătit, tovarășe profesor? Cum nu s-a pregătit? Păi, cînd m-a tras un curent, cine m-a scăpat de șale? Mișu! „Arde-i, babacule, mi-a zis — trei cincizeci... da' d-alea, știi 'mneatale: „Adio, mamă!” L-am ascultat și m-am leucit. Pe bunica o ținea un junghi la

— iertați — spate... știți — nu tocmai la spate... în sfîrșit! Cine a pus-o pe *picere*? Mișu! I-a dat niște d-alea... mă iertați... le-a vîrît... și gata! Da' pe nea Tase, vîru meu? Tușea de mama focului! Cine l-a vindecat? Mișu! I-a dat niște ceai, ceai de-i zice zgirciul broaștei și cît ai zice pește s-a făcut bine! Ceaiu' ăsta face minuni. Măcar că sinteți doctor, poate că o s-aveți nevoie... ceai zgirciul broaștei. Nu mai pomenesc de cumnatu' meu! A răgușit, dom'le de nu-l mai pricepe ce zice! Cine l-a salvat? Mișu! I-a dat o gargară și — asta mi-i crucea! — acu' e

tenor! Tenor nu alta... Da' cînd a fost o mică neînțelegere la sală... știți... la dans... la care îi zice *twist*... și din discuție s-ales omu' cu capu' spart — cine l-a pansat? Mișu! Ca să nu mai pomenesc de un prieten cu falca sărită, tot din discuție și tot la dans... De nu era Mișu se alegea nenorocitu' și cu falca ailaltă rupiă...

— Danseză prea mult, fiul dumitale. Mai bine se ținea de carte...

— Păi se ține, tovarășe profesor, se ține! *Cartea* la el — ca la nimeni! Cît ai zice pește ne dă pe toți gata la poker! Și, vă rog să mă credeți, are *calități*, p-onoarea mea v-o spun: le nimerește la *prono-sport* de zici c-a dat cu bobii! Și cunoaște la vînături... Numai ce-l vezi că miroase paharul și decide: Fetească de Tîrnave, Cotești, Valea Călugărească, Murfatlar! Și cînd dă de ceva „prima” — bată-l norocu-să-l bată de copil precoce — merge d-abea pe al 23-lea, că a cam rămas în urmă cu examenele, că zicea, nu vrea să le treacă așa, pe veresie, vrea să se pregătească... meseria de medic e serioasă — și zic cînd dă de ceva prima numa' ce-l auzi: *Medicament*, taică, ăsta-i medicament! Și ceți 'mneavoastră că nu-i bun de doctor? Să fim obiectivi, tovarășe profesor!

— Tovarășe dragă, la examen s-a dovedit slab... mai mult decît slab...

— Slab? Mișu slab? E o huidumă de nouă' ș'patru kilograme și...

— Slab la examen!

— Așaaa! Dumneavoastră credeți că nu-mi dau seama că aici e ceva la mijloc?

— Lăsați astea, tovarășe, fiul dumneavoastră nu corespond... nu e pregătit... v-am spus...

— Cum nu-i pregătit, tovarășe profesor, cum nu-i pregătit?

— Nu e!

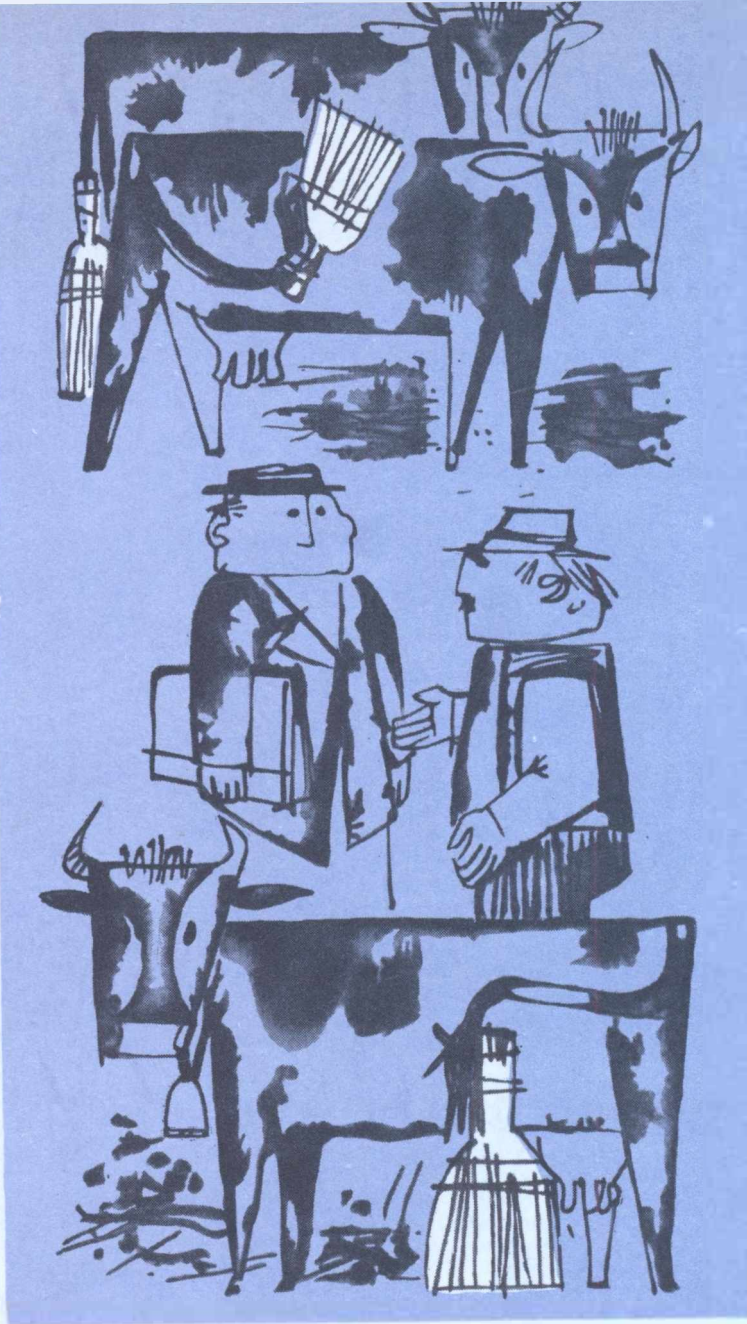
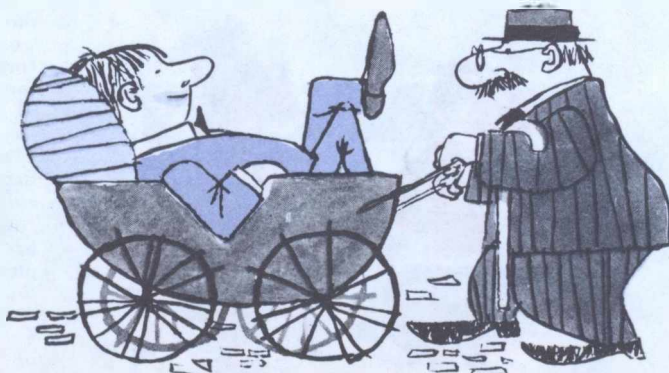
— Asta o spuneți dumneavoastră! O spuneți fiindcă sinteți rupt de mase!

— Tovarășe!

— Da, da, fiindcă gîtuiați critica de jos!

— Tovarășe!

— Ce tovarășe, care tovarășe, pe mine nu mă intimidăți! Eunu mă las!

— Curățenia în grajduri lasă de dorit? Tocmai de aceea am prevăzut fiecare vacă cu cite o mătură!

Desen de VLAD CRIVĂȚ

— În definitiv, ce pretinzi dumneata?

— Să fim obiectivi, tovarășe!

— Cum adică?

— Așa... să fim obiectivi!

— Ascultă, tovarășe, fiul dumitale a dat examen și a căzut!

— Tocmai, de ce a căzut? De ce n-au căzut alții? De ce tocmai Mișu?

— Pentru că nu e pregătit!

— Dați-mi voie, tovarășe, eu nu cer altceva decît atît: să fim obiectivi!

— Da, — și?

— Și să-mi spuneți de ce a căzut tocmai Mișu?

— V-am spus: nu e pregătit!

— El nu-i pregătit? Vrei să știi dumneata ceva? Mișu e în vorbă cu osoră despital... Și știi dumneata ce-mi spune fata — care, de!

— Se pricepe și ea! — știi ce-mi spune: „Tăticule, Mișu e doctor, ce mai!”

— De pe acum 'ce că-i doctor... Și... 'mneata...

— Tovarășe dragă constat că nu ne înțelegem, deși totul e clar!...

— Fiul dumitale habar n-are de anatomie, de pildă

— De ...cum ziceți... a... anatomie?

— Da, de anatomie!

— Așaa? N-are habar? Păi întrebați-o pe sora cu care e în vorbă!

— Știe și ea ceva, nu? E, și sora-mi zice: tăticule, Mișu se pricepe... doctor — ce mai?

— Tovarășe dragă, pierdem vremea degeaba! Totul e cît se poate de clar!

— Ce-i clar? Nu-i clar nimic!

— Ce nu-i clar?

— Nimic!

— I-ascultă, tovarășe, la urma-urmii ce pretinzi dumneata?

— Să fim obiectivi, tovarășe profesor... Asta pretind: să fim obiectivi!

Indolența

E M A M A B I R O C R A Ț I E I

de SADI RUDEANU

M-am mutat de curind într-un frumos apartament dintr-un bloc nou, și printre alte renovări pe care m-am gândit să le aduc lucrurilor din gospodărie, se aflau și două tablouri pe care am hotărât să le cinstesc cu două rame noi. Cele două tablouri aveau aceleași dimensiuni: 60 pe 80 de centimetri. Unul dintre ele reprezenta o masă încărcată cu fructe: pere, mere, struguri, caise și un pepene. Tabloul era intitulat „Fructe” și făcuse bine pictorul că-i pusese și titlu, pentru că altfel se putea lua pepenele drept un balon pentru copii, strugurii drept niște ciocolini cu bile, iar merele, perele și caisele drept niște obiecte care vor fi desigur inventate în erele următoare, pentru că din era noastră nu semănau cu nimic.

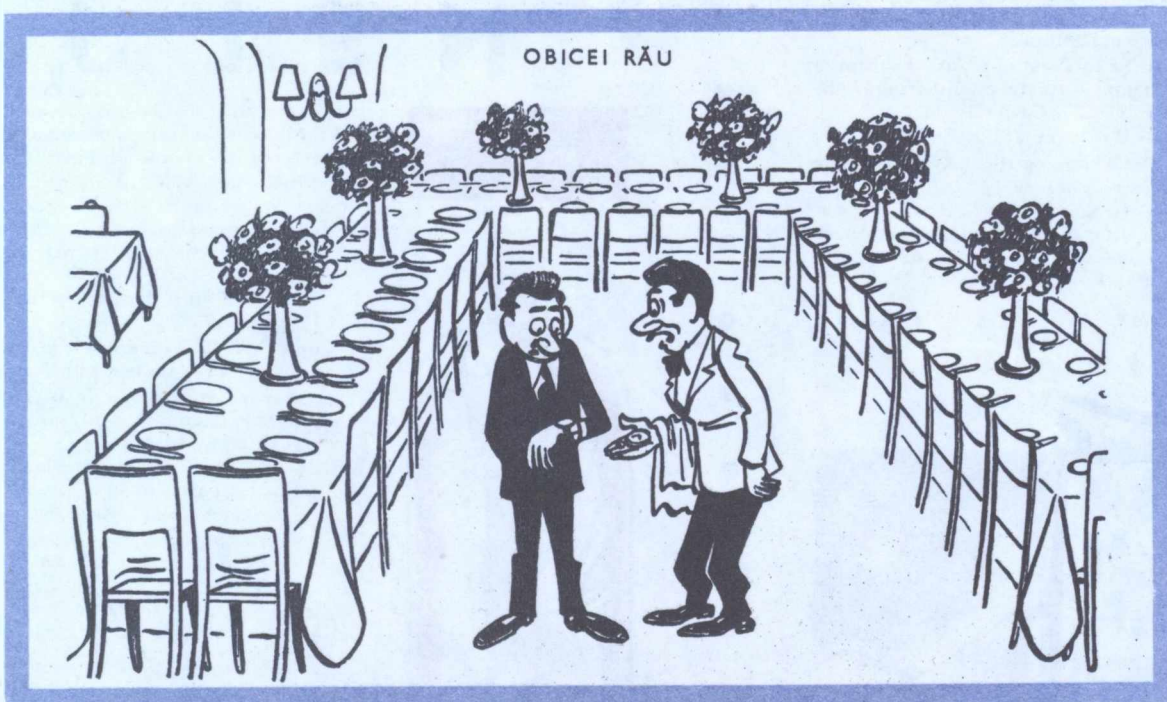
Totuși, intrucît îl aveam amintire de la socrul meu, pentru a evita neînțelegerile familiare, am fost nevoit să-l duc la înrămat, deși nici o ramă din lume nu mai putea să-i ajute. Al doilea tablou era o poză de familie: tata, mama și socrii la mijloc, pe patru scaune, în brațele lor cei doi copii ai mei, iar la cele două capete, în picioare, în stînga eu și în dreapta soția mea. Din păcate, fotografatul ne prinsese într-unul din momentele noastre proaste, intrucît arboram toți un zîmbet după care dacă te luai, jurai că sintem o familie de arierăți. Fiind însă o poză cu o vechime de douăzeci de ani, nu aveam ce face și trebuia s-o ațirn în dormitor deasupra patului, ca să mă culc în fiecare seară indispus și să mă mir cum de m-a luat nevastă-mea cînd zîmbeam în halul ăsta și cum de am luat-o eu pe ea cu un asemenea suris. M-am dus în sfîrșit cu cele două tablouri la unitatea numărul 8 a cooperativei „Tehnica sticlei”, pe Calea Moșilor 34. „Vă rog, zic, două rame”.

O tinără, care luă în primire comenzile, le-a măsurat. „Nu se poate!” zice. „De ce?” „Fiindcă au dimensiunile 60 pe 80!” „Și cît ar trebui să aibă?” „50 pe 70!” Simțeam că-mi revine pe buze zîmbetul inteligent din tinerețe: „Adică cum, zic, în loc să potrivim ramele după tablouri, potrivim tablourile după rame?” „Asta-i situația!” Era ceva cu totul nou pentru mine, fapt care m-a pus în mare încercătură. Am privit tablourile care, pe lîngă toate defectele, îl mai aveau și pe acela că nu se potriveau la ramele magazinului. Deci 50 pe 70. Și ele aveau 60 pe 80. Dacă tăiam zece centimetri din picioarele mesei, obțineam 50. Și ca să obțin 70 trebuia să tai o jumătate de pepene. În fond nu era mare nenorocire. Pepenele era destul de mare și chiar dacă rămîneau numai cu o jumătate tabloul pierdea din valoarea lui numai cei zece centimetri de pinză. Cu al doilea tablou însă, situația era mai sumbră. În primul rînd, pentru a obține dimensiunea dorită, ar fi trebuit să-mi ciopirțesc familia și să-i tai picioarele. Dacă aș fi făcut treaba asta numai cu părinții mei, n-aș fi avut de suferit nici un reproș din partea soției. Dar dacă — și asta era inevitabil — făceam aceeași operație și la picioarele socrilor, aș fi auzit imediat că am făcut-o din răzbu-nare. Ar fi fost imposibil să-i explic soției că la cooperativă nu se pot lucra rame pe dimensiunile familiei noastre. În al doilea rînd, ca să micșorez tabloul și în lățime, ar fi trebuit să-l tai la unul din capete. Adică, ori să dispar eu, ori s-o tai pe nevastă-mea. Vă imaginați ce s-ar fi întîmplat dacă o tăiam pe ea, iar dacă mă lăsam

pe mine afară, mi-ar fi ieșit vorbe în familie că dau divorț. Am oțlat adînc: „Și ce fac eu acum, tovărășice?” „Știi eu? Poate vă fotografiați din nou!”. Rău n-ar fi fost. Aș fi scăpat de zîmbetul acela, pe care, cînd îl vedeam, îmi venea să mă plesnesc. Pe urmă însă m-am gândit că e imposibil. De unde iau eu cei douăzeci de ani pe care i-am avut, și de unde-i ia, mai ales nevastă-mea?

Nu era nimic de făcut. Am luat tablourile în brațe, am plecat acasă și le-am pus ramele vechi. Mai tîrziu am aflat de ce nu am putut fi servit. Cînd o să vă spun o să rămîneți tablou: nu aveau fixate prețurile decît pentru rame de dimensiunile 50 pe 70. Pentru că sînt mai solicitate. Pentru alte dimensiuni, care sînt mai puțin solicitate, dar sînt totuși solicitate, nu aveau prețuri fixate. Și din cauza asta era să-mi fac eu praful familia. Am mai aflat însă că sediul cooperativei se află chiar peste drum de unitatea numărul 8. Și că cineva de la această unitate ar fi putut merge peste drum la sediu să i se calculeze prețul la dimensiunile mele și să-mi facă ramele. Dar pentru asta trebuia să se ridice de pe scaun, să treacă strada (și pe-acolo sînt tramvaie), să intre în sediu, să spună despre ce-i vorba, să aștepte zece minute ca să se facă un calcul, să treacă strada înapoi, (alte tramvaie) așa că, vedeți, numai pericole. În concluzie, e mult mai simplu: „N-avem tovarășe, și spală-te pe cap cu tablourile dumitale dacă nu le-ai făcut pe dimensiunile la care avem noi prețurile fixate!”

Să nu-i pui în ramă?

— Peste o oră închidem și n-a sosit încă nimeni. A cui spuneai că este agapa asta?

— A salariaților de la I.A.L.

Desen de FRED GHENĂDESCU

O d o c u - m e n t a Ț i e a p a r t e

*Un fals maestru din pictură
S-a hotărît să plece pe teren.
A fost condus sărbătorește
De rude și amici la tren.*

*Peronul. Gara. Despărțirea.
De parcă se-ndrepta spre pol.
Îmbătășiri. Zeci de buchete.
Batiste fluturînd în stol.*

*Tronînd pe șapte geamantane,
Marștrul calcula savant
Pe hărți, pe ghiduri însoiate,
Itineraru-i fulminant.*

*Avea-n valize de lă lamnă
Pină la ață și la uc.
Conserve. Tirbușon. Busolă.
Piramidoane și coniac.*

*Nu a omis nici chiar lanterna
Să lumineze la Bicaz...
Nici, el, Columb, navigatorul
N-a transportat atît bagaj.*

*A fost în toată cafeneaua
Adevărat eveniment,
Se urmărea pe hărți distanța
Și se toasta pentru absent.*

*Și, iată-l reîntors acasă...
Ilustrul nostru corifeu,
La Capșa povesti impresii
Din temerarul său turneu.*

*(Istoria a fost prea crudă
Pe-o bandă glasul-i nefixînd
Din expediția-i epocală
Ca să nu pierdem nici un gînd...)*

*— Trei luni finu documentarea,
Mărturisesc, n-a fost ușor,
Nu am avut răgaz o clipă
Impins de-elanul creator!*

*Și azi îmi fremătă ființa
De-al amintirilor duim
Cu-atîtea griji și satisfacții,
Cu-atît fermecător parfum...*

*Pitești... Restaurant romantic,
Deschis aproape permanent.
Păcat că nu servea dietă
Și-apoi m-a tras pușin... curent...*

*La Timișoara, treacă-meargă.
Sorbeam un șvarț cam incolor
Și locuiam cu-o balerină
Vă jur, pe-aceluși coridor...*

*Și la Sibiu o pictoriță,
M-a scos la anii mei din minț
Nu rideți, că avea un farmec
Ce-ar fi aprins sinod de sfinți...*

*Noroc c-am stins acest incendiu
Și-al aventurii gînd hoinar,
La Iași, într-o uitată cramă,
Cu-un ruginiu vechi de Cotnar...*

*— „Maestre”, îndrăzni un tinăr,
Cu glasul slab, emoțional,
Prins de atari neprevăzute,
Avut-ați timp și de pictat?*

*„Maestrul” a fumat o vreme
Lăsînd al fumului contur
Curiozitatea s-o dilate,
Să explodeze toți din jur!*

*— Priviți pe rînd această pinză,
Șchiță, ce e drept, sumar,
Dar în curînd va fi celebră
„O noapte la Madagascar!”*

În blocul „N”

Teribilă tehnica asta, domnule! Și înaintea cu pași de gigant! Introduci în priză un ștecher și ascuți „Di mi quando”, introduci un alt ștecher și-l vezi pe Birlic la televizor, alt ștecher, te trezește telefonul din somn; pentru rufe ai o spălătoareasă, tot cu ștecher, dar una așa, voinică, de patru cai putere, că de-ar necheza odată, și-ar sări balenele de la cămașă. Acum douăzeci de ani maică-mea, săraca, stătea la albie și spăla cu cele zece ștechere de la miini până făcea scurt circuit la palme. Ca să nu mai spun că azi, tot pe bază de ștecher, în toilul verii am zăpădă în casă, măninc ciorbă rece și friptură înghețată, fiindcă frigiderul meu răcește până la minus cinci grade și nevastă-mea zăbovește la coafor până la plus ora cinci...

Dar să vezi tehnică la magazinul de carne și preparate de carne din blocul N. de pe Calea Griviței-Clăbucet! Să vezi acolo tehnică! Rămii ștecher!... Da, nu se mai spune „rămii tuț”, că-i formulă depășită!... Magazin curat, nou, elegant, utilaj modern, mă rog, și porcul s-ar lăsa tăiat mai cu plăcere aflind că va locui aici, ca flotant. Așadar, intru în magazin:

— Un kilogram de carne...

— Îmi cîntărește carnea, o iau în mînă, și simt cum mă învăluiește o căldură plăcută, abia simțită. E tare proaspătă, mă gîndesc eu. Abia au adus-o și e caldă încă.

— Mai cîntărește-mi te rog și două antricoate...

— Le iau. Astea-s pesemne mai proaspete. Nu sînt călduțe. Sînt calde. Probabil c-au tăiat porcul foarte de curînd, atît de curînd că el nici n-a aflat încă.

— Dă-mi te rog și zece mici semi-preparați.

— Poftim!

— Văleu!

— Ce-ați cerut?

— Văleu!

— N-avem!

— M-am ars.

— Mă miră...

— Sînt fierbinți, tovarășe!... Aici serviți și mîncăruri gătite, calde?

— Nu, că doar nu-i restaurant... Îi preparați acasă...

— Atunci de ce serviți carne caldă?...

— Știți, caloriferul...

— Păi de ce țineți carnea lingă calorifer?...

— N-o ținem lingă calorifer, dar știți... cazanele...

— N-o țineți lingă cazane!...

— N-o ținem lingă cazane, dar știți, subsolul...

— Ce-i cu subsolul?...

— Nu face carnea pană. E fierbinte.

— Carnea?

— Și subsolul!...

— Nu înțeleg, omule, țineți carnea în subsol? Aplicați vreo inovație?

— Nu... O clipă să mut halca asta în partea cealaltă. Unii clienți refuză paneul cînd e prea prăjit, și în colțul acela e mai răcoare: carnea ajunge numai pînă la stadiul de carne fiartă...

— Dar natur? Carne natur nu vindeți?

— Ba da, dar e greu. Știți, dușumeaua...

— Ce-i cu dușumeaua?

— E caldă!

— Și ce mă privește pe mine?

Ce-i tot dai zor cu dușumeaua?

— Nu-l dau eu, mi-au dat-o ei!

— Cine ei?

— Proiectanții!... O clipă, să mut mai la stînga chiftelele astea semi-preparate, că se ard și devin supra-preparate; în locul ăsta iradiază prea multă căldură... Poftim, n-am fost atent și halca aceasta a și ajuns rasol!...

— Ce ziceai c-au dat proiectanții?

— Rasol; nu v-am spus? E-o tehnică nouă a lor. Am plasat centrala termică a blocului exact sub acest magazin pe care l-au proiectat ca magazin pentru vînzarea cărnii.

— Și zicii că centrala termică e sub antricoate?

— Sub. Am propus de-altfel să mute aici și un Aprozar. Rentează. Cînd e zi de baie în bloc vindem cartofi gata prăjiți. Mai cu seamă iarna, cazanele funcționează ziua și noaptea. Am avea un dever frumos. Descărcăm, de pildă, seara, porcii aduși de la abator, și dimineața îi vindem la tavă. Sau rostbraten...

— Și în acest caz puteți schimba și firma unității. Să nu-i mai spuneți „O.G.L. Carne”.

— Dar cum anume?

— Ca la gogoși: „Arde și frige și n-are gură să strige”!...

— Grozavă idee! Numai să vedem cine o să se ardă și cine o să se frigă. Că de strigat, uite, c-am strigat noi!...

I. AVIAN

„CURAJUL” OPINIEI

Desen de A. POCH

— Înțelegeți? Fiind vorba de o caricatură mi-am permis să exagerez un pic!

N E L U,

de PAVEL MIHĂILEANU

De cite ori Nelu nu pricepe ceva și nuft să-și noteze nedumerirea într-un zădărnicește, ca la prima ocazie să i-o lămuiească. Pînă acum slavă domnului, nu l-a deranjat nici pe Einstein, nici pe Marx, nici pe Lenin, nici pe Stalin, nici pe Mao, așa că prestigiul meu a rămas deosebit de înalt. Nu știu cît va mai rămîni în viață, dar băiatul crește și problemele se înmulțesc. Sînt din ce în ce mai multe probleme. Și mă învață la cursul de literatură să citește în unele publicații beletristice.

Aseară, s-a așezat în fața mea la masă și mi-a citit o poezie decupată dintr-un număr mai recent al „Gazetei Literare”.

— Ce vrei? I-am întrebat, uitîndu-mă la el cu grijă la pătratul de hirtie tipărită.

— Vreau să-ți citesc o poezie.

— Ce poezie?

— Se intitulează „Petrochimie”.

— Și ce-i cu ea?

— Mă interesează ce crezi tu despre ea. Să-mi scrii o poezie. Și încep să scriu.

Tot somnul adunat de pe peroane ce m-ar strivi-ntre două nopți de la cap la picioare îl port sub lacătul valizei înfășurat în pijama.

Fabulă DE TOAMNĂ

de ȘTEFAN TITA

În noaptea clară de cristal,
Creștea un cîntec ca un val...
Cînta în iarbă, undeva,
Prin roua care-abia mustea,
Pe sub al stelelor polen
Un greer: al lui La Fontaine
Și lingă el, cît e mărghica,
Ciupea din strune și furnica...
Duet de faimă-universală
Aflat și-n cărțile de școală...
În noaptea clară de cristal
Creștea un cîntec ca un val...
Dar noaptea cînd s-a destrămat
Și luna s-a decolorat,
Iar stelele au ațipit,
La treabă cine a pornit?
Chiar greerul lui La Fontaine
Și cu furnica, pe teren...
Așa munciră-ntreaga vară
De dimineață pînă seară
Iar fulgi de noapte cînd cădeau
Ei odihnindu-se, cîntau...
Și cînd țesu toamna-n frunziș
Un arămiu păienjeniș
Și vîntul a foșnit din foi
Aveau provizii amîndoi...
El a-nvățat-o cum să cînte,
Ea, să muncească, să se-avînte!
Iar La Fontaine dac-ar trăi,
Azi altă fabulă ar scri...

G I O N M I H A I L

L A a 50-a
ANIVERSARE

La anii tăi ai reușit să-ntreci
O performanță foarte rar bătută:
Să fii și proaspăt ca la douăzeci,
Și experimentat ca la o sută.

Desen de CORNELIU BABA
Artist al poporului

„În noaptea clară de cristal
Creștea un cîntec ca un val...
Baba 63

FOTBAL

Desen de T. PALL

ERMETISMUL ȘI EU

Azi altei nopți, cu visul meu elementar
îi voi cutremura fantasticul subsol
deci bună dimineața
viscoasă noapte de petrol!

— Stai puțin, l-am oprit eu. Spune-mi
cu cuvintele tale ce ai înțeles pînă aici, ca
să putem discuta și eventual merge mai de-
parte.

— Ceea ce am priceput eu mi se pare
absurd.

— Să vedem.

— Poetul a colectat tot somnul de pe pe-
roane și după ce l-a înfășurat în pijama, l-a
închis bine în valiză ca să nu mai iasă de
acolo niciodată, pentru că dacă ar ieși l-ar
strivi între două nopți. Aici nu înțeleg. Cum
l-ar strivi între două nopți?

— Ca între două greutateți uriașe. Cum
strivesc, de pildă, pietrele de moară, un
bob de grâu.

— Nu ți se pare absurd ca un om să fie
strivit între două nopți?

— Mă rog, altceva ce-ai mai înțeles?

— Am mai înțeles că nimeni nu mai
poate dormi pe peron.

— De unde ai scos-o și pe asta?

— Păi, dacă poetul a confiscat tot somnul,
înseamnă că n-a mai rămas pe peroane nici
măcar pentru o moțială. Dar să continui.

Acum autorul vrea să cutremure cu visul său
elementar (nici aici nu știu ce vrea să spună)
subsolul viscos al nopții de petrol, căreia îi
urează în concluzie „bună dimineața”. Cum
vine asta? să dea nopții „bună dimineața”?
Înseamnă că ori a venit dimineața și atunci
nu mai există noaptea căreia să-i facă ura-
rea, ori că noaptea persistă și atunci n-are
de ce să-i spună „bună dimineața”. Ce-ai
zice tu dacă la prînz, cînd vii acasă, te-aș
întîmpina cu „noapte bună, tată”?

— Într-adevăr, ai înțeles mai puțin de-
cît mă așteptam. Poetul arată că în trecut
oamenii dormeau pe peroane la mica lu-
mină a felinarelor cu gaz. Priveliștea aceas-
ta deprimantă trăda o anumită stare de îna-
poiere revoltîndu-l pe autorul care ar fi
vrut s-o curme. Dar cum ar fi putut el să
curme în acele vremuri înapoierea regimu-
lui burghezo-moșieresc? Firește, numai cu
fantezia și cu visul, claustrînd metaforic
somnul și nepăsarea în valiza lui, pentru
ca aceste vestigii ale trecutului să nu mai
apară. Acesta este un vis elementar, adică
unul dintre primele visuri ale omului cîstit
și conștient. Astăzi, fantezia poetului a
devenit realitate și noua lui preocupare stă
în mărirea producției de petrol. Am răsu-
flat ușurat și încîntat de spontaneitatea mea.

— De unde ai scos toată povestea cu re-
gimul burghezo-moșieresc? Observă că poetul
vorbește la prezent, zicînd că poartă
somnul închis în valiză și acum?

— Nu vezi, deșteptule, că utilizează pre-
zentul istoric?

— Dar strofa a doua tot la prezentul istoric
este scrisă?

— Nu, la prezentul indicativului.

— Și cum se poate ghici treaba asta?

— Este o chestiune de orientare.

— Eu cred că poetul nu vrea să dea dru-
mul somnului din valiză ca să nu-i adoarmă
pe cititori.

— Te rog, lasă spiritele proaste, mai ales
cînd vezi că nu strălucești la înțelegerea
fenomenului artistic.

— De fapt, nu pricep, de ce trebuie ne-
apărat să dezlegăm enigme literare? Parcă
tu mi-ai spus odată de un poet care după 'ce
scria cite o poezie, o citea celor din jurul
lui și se necăjea cînd vreunul din ascultă-
tori ghicea despre ce e vorba în ea.

— Da, era un ermetic.

— Și cui se adresau versurile lui?

— Cititorilor,* firește.

(Urmare în pag. 15)

PREGĂTIRI NEPREGĂTITE

Cît durează toamna, auzi peste tot aceeași întrebare: „Cum stai cu pregătirile de iarnă?” Drept răspuns, unii îți arată cămara transformată în grădină de legume conservate, iar alții paltonul nou lucrat de cooperativă la patru nasturi și opt aminări. La aceeași întrebare soția mi-a expus planul ei de aprovizionare pentru iarnă: un mantou de urson, ghețe îmblănite și o poșetă. I-am obiectat că nu s-a gîndit și la ceva pentru masă.

— Ai dreptate! a suris soția. Așa că mai trec și o rochie de stofă pentru mesele unde vom fi invitați la iarnă.

Pînă la urmă, lucrurile s-au aranjat. Că „de aia ești bărbat, să te opinești cu greutatea plaselor pline!” Și, în vreme ce alergam după materia primă pentru aprozar la borcan întrucît lenine avem sub formă de încălzire centrală, m-am gîndit să scriu cum se pregătesc alții de iarnă. Iar pe la începutul lui octombrie, mi-am pus ideea în aplicare și strictul necesar de drum în valiză. Apoi am plecat prin regiunea București să mă aprovizionez cu material pentru reportaj. Primul popas a fost la

O CANTINĂ

Este vorba de cea de la Șantierul Naval Giurgiu. Cînd am întrebât de pregătirile pentru iarnă, cei de acolo mi-au răspuns:

— Chiar ieri ne-am mai procurat niște foi.

— De viță pentru sarmăluțe?

— Dar unde ai văzut dumneata dactilografă să bată referate la mașină, pe frunze? Așa că ne-am mai făcut rost de un top de hîrtie pentru adresele către conducerea șantierului. Prin ele am cerut mijloace de transport cu care să aducem ce ne trebuie de pe la gospodăriile colective din raion și să ni se repare bordeiele pentru păstrarea rădăcinoaselor.

— Și ați obținut ceva?

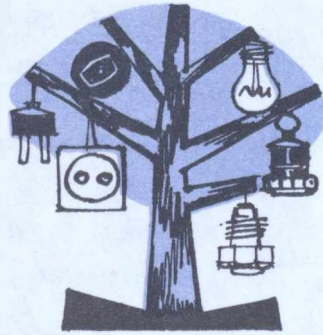
— Un dosar plin cu copii și nici o rezolvare pînă astăzi.

Cînd am plecat de la această cantină, am mai privit încă o dată copiile adreselor înaintate conducerii șantierului, cu nădejdea că direcția va da atenție și vaselor fluviale, dar și vaselor de bucătărie. Și asta pînă cînd referatele nu vor deveni și ele rădăcinoase.

CULTURI ORIGINALE

La Gospodăria agricolă de stat din Uzumu am găsit lume strînsă în biroul directorului. Se căuta o metodă de a se însămînța pe ogoare întrerupătoare electrice, conductori și tablouri capsulante.

— Dar ce, fraților, am intrat și eu în vorbă, vreți să prefaceți terenul vostru în Ferometal?

— Materialele acestea îi trebuie I.R.E.B.-ului pentru instalația de lumină electrică pe care o face în gospodărie. Și inginerul Cioroianu, șeful șantierului, ne-a cerut să le scoatem din pămînt, din iarbă verde.

— Aha, și de aceea vreți să le cultivați? În cazul ăsta, pe lângă culturile de plante tehnice o să aveți și electrotehnice. Dacă-i pe-asa, la vară o să trec din nou pe la voi. Cine știe, poate se prinde pe ogor și vreun voltmetru de care am mare nevoie!

Ulterior am aflat că gospodăria de stat a renunțat la reprofilarea ogoarelor în depozite de materiale electrice deoarece ele s-au procurat de I.R.E.B.

Totuși, lucrările începute la 25 iulie s-au întrerupt după două luni. Și e de mirare pentru că întrerupătoarele nici nu s-au montat. Din cauza aceasta gospodăria e nepregătită cu unele pregătiri de iarnă. Selectoarele de sămînță sînt acționate de trei tractoare în loc de curent electric. Iar la iarnă, pentru o căldare de apă necesară la grajduri trebuie să se apeleze la grupul electrogen de 50 cai putere, schimbînd o zicală: Mai mare electricitatea decît găleata.

Însă cei cinci electricieni care lucrează pe șantierul I.R.E.B. de acolo susțin că n-au intrat zilele în sac. Și au dreptate. În fond este vorba de un G.A.S. și nu de o gospodărie colectivă, unde intră în sac zilele muncă!

PROVIZII DE... „SIROCOL“

Pe drumul dintre comuna Spanțov și Oltenița am întîlnit cîteva vacuțe. Nu în suc propriu, ci în carne și oase. Erau ale Gospodăriei colective din Spanțov. Una dintre ele ne-a întrebât dacă mai au mult de mers pînă la oraș.

— Oho! Dar ce căutați acolo?

— O farmacie care să ne vîndă un vagon de flacoane cu „Sirocol“, cu care ne pregătim pentru iarnă.

— Ce, voi folosiți siropul de tuse în chip de furaje?

— Avem și furaje. Însă la iarnă o să tușim toate vacile de s-or zgudui pereții grajdului. Că iar o să bem apă rece direct de la puț, pentru că nu s-a tras apa pînă în grajduri. Coloana e montată din decembrie trecut. Mai trebuie robinetele. Dar în loc să se procure

de la București, colectiva așteaptă să vină singure la Spanțov. Așa că la iarnă, de atîta apă rece, o să dăm numai lapte congelat.

Așa stau lucrurile la această gospodărie colectivă din lipsa robinetelor. Și dacă tot nu se vor procura, la iarnă I.C.I.L.-ul va preda distribuirea laptelui congelat la „Antre-frig“.

★

Acasă m-a așteptat o surpriză neplăcută. Nici nevasta nu terminase cu pregătirile de iarnă. Cînd am văzut situația am făcut o mutră acră. Ea, privindu-mă, s-a înseninat la față:

— Dacă faci mutra asta și la iarnă, sîntem salvați. Nu ne mai trebuie murături!

V. D. POPA

ȘPERTĂRUL

CĂRĂUȘUL: — Se vede că nu lubrești animalele, coane! Păi mașina că-i mașină și tot o ungi, da blețul cal...

Desen de N. CLAUDIU

P

Ă

U

N

U

L

Se plimbă prin gazon, catifelat
Cu pași domoli și haină lucitoare
Scîlpîndu-și magnanima lui splendour
Cu aere de trubadur blazat.

Cînd parcă soarele s-a așezat
Pe circulara cozii lui am ploare
Îi bănuie viersul generos și mare
Și elegant și cald și-naripat.

Dar cînd deschide pliscul dînsul scoate
Doar scîrțitii greșit articulate
Aprecie numai de nerozi.

Deși e conștient nu creă să tacă:
Nu recunoaște ca să nu se facă
De ris în ochii propriei lui cozi.

C. OTTESCU

Desen de AL. CLENCIU

— Ce fel de pastramă e asta de sare așa?
— De... capră. Știți... „Capra sare masa...”

Unii cetățeni își lasă aparatele de radio să cînte tare, după ora 22, tulburînd astfel liniștea vecinilor.

— Știți... E ora 23!...
— Lenușo! Potrivește ceasul, că uite vecinul ne-a dat ora exactă...

Desen de DUMITRESCU POMPILIU

CONCERT BEETHOVEN:

— Și după a noua ce urmează?
— Probabil că a zecea!

Desen de L. LIVADARU

Măseama

DIRECTORULUI

Ah! Ce durere teribilă! Mă simt sfirtecat în bucăți. Nervi scoși, măsea sfărîmată în clește, rădăcina ruptă. Delicați și discreți, colegii de birou nu dau nici un fel de atenție. Ba, dimpotrivă! Unul din ei ca să mă încurajeze îmi spune enervat: Tovarășe, nu e just să faci atîta tărăboi pentru o măsea!... O măsea ca oricare alta!... Ce dracu! E ridicol! Așa e, mi-am zis eu, înghițindu-mi micul început de gemăt. Ce colegi admirabili! N-au sîrit cu țipete să-mi dea ajutor ca să nu mă înspăimînt. Am apreciat gestul lor atît de frumos. A trecut mult timp de atunci. Eu am uitat, așa cum se uită orice fleac cu 39° și cu penicilină.

Într-o zi, treburile serviciului mă împing la direcție. Secretara îmi spune că nu are voie să intre nimeni. E foarte neliniștită și murmură niște cuvinte neînțelese. Un funcționar chema la telefon stația Getax. Între timp monologa: Aici trebuie cocaină... Ce s-a întîmplat? Ssst! Vorbește încet... tov. director... Simt că se prăbușește tavanul. Spune odată! Ce-i cu tov. director? Ușa se deschide și apare tov. director. Se ține cu o mîină de falcă, vîitîndu-se și plimbîndu-se de colo pînă colo. După figură ai fi spus că e un om care vede un cer negru, oamenii răi și proști...

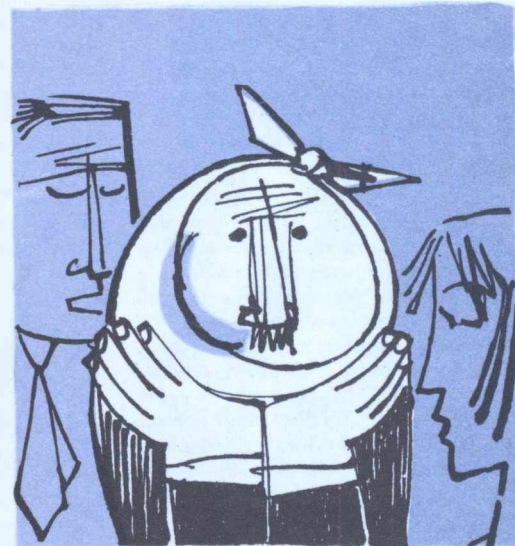
— Am chemat o mașină, tovarășe director! Și funcționarul stă cu urechea pîlnie cît mai aproape de gura muribundului. E tocmai funcționarul care mi-a spus mie: O măsea ca oricare alta! Apoi scoate din buzunar o mîină de antinevralgice. Se jură că așa ceva face minuni... se blestemă, ia și el unul ca să arate ce bine face, apoi suride către director cu toți dinții. E în stare să ia și ulei de ricin numai să vadă un pic de soare pe figura tovarășului director.

— Căldură multă! spune secretara.
— Aș! răceală! întrerupe funcționarul.
— Nu primesc pe nimeni... nu pot!
— Foarte bine! Cum o să primiți!
— Nu pot nici să vorbesc! rostește bolnavul.

— Desigur. Cum o să vorbiți... fularul peste gură...

— Mi-a scos plomba!
— V-a scos plomba? E îngrozitor... asta e o operație în toată legea... Cum de ați putut suporta?...
— Firea mea robustă! se vaită tovarășul director, căzînd într-un fotoliu. Ah! mă doare înspăimîntător!

— Duceți-vă acasă, pentru numele lui Dumnezeu!
— Cum puteți suporta chinurile astea?! De unde atîta rezistență?

Cu ochii în tavan, tov. director avea figura martirului. Eram adînc impresionat. Totdeauna suferința semenului mă face să mă cutremur. Dar mi-te suferința semenului director și mai ales patimile morale ale secretarei și ale colegului meu!

În sfîrșit a venit mașina. Oare nu l-o zdruncina? Colegul meu îl ține de subsuori, și cu o mîină îi deschide ușa de parcă ar ieși „prea fericitul”, secretara cu mîinile împreunate pare că se roagă ca Margareta din „Faust”!

Nu mai eu... nesimțitul de mine stau molipsit și împietrit de durerea lor. Mă gîndeam totuși ce fericit este tov. director... l-a apucat măseama tocmai în această funcție. Mă apropii de colegul meu, cel care mă liniștise pe mine, șoptindu-i:

— Eh! O măsea oarecare!...
A sărit ca ars.
— Ce vorbești, frate? Dintr-o chestie ca asta faci o septicemie și te cureți de nu te vezi!

M-am îndepărtat, vorbind singur... e nejust... cu totul nejust să faci atîta caz pentru o măsea! Să fiu sincer... aș fi vrut și eu să mă apuce durerea într-o funcție mai... acătării! E așa de bine!

Cei doi parcă s-au transformat în perne călduțe!

Să-i auzi scîncind de groază... Ce suflete curate! Cît devotament! Ce oameni minunați! Să mă apuce măseama dacă îi voi mai face vreodată lingușitori!

Ah! M-a înțepat măseama!
Ssst!... Tțțț... lucrăm, tovarășe! Ce dracu? Iar începi?

Dacă ne-am sesiza de toate mofturile!...

CHESTIA CU URCIORUL

(Urmare din pag. 3)

Încă de la 7 fără un sfert, tînăra noastră eroină se afla pe bancă, la locul stabilit.

Gătita țurcă, cu căldărușa părului strălucind de briantină ca o tingire frecată cu pămîntel, parfumată, fardată, manichiurată, pedichiurată și mai ales emoționată — tocmai se pregătea să aprindă a doua țigară „americhenă”, cînd observă că se apropie, de banca pe care sta, o tînăra femeie, frumoasă și elegantă fără ostentație.

— D-ta ești tovarășa A? i se adresă, drăguț, noua sosită.

— Da, eu! răspunse amfora mirată. Și ce dorești?

— Am un comision pentru d-ta.

— Pentru mine? Din partea cui?

— Din partea soțului meu. M-a rugat să vin în locul lui și să te rog să-l scuzi că nu poate veni la întîlnirea fixată. Și, ca să nu fii supărată, te roagă ca, miine, cum ajungi la serviciu, să treci întîi puțin, pe la tovarășul Marinouiu, pentru unele comunicări... La revedere!

TUDOR MUȘATESCU

MOVILA LUI GRIGORE

Chiar de prima dată când vărul meu Grigore și-a materializat ideea, mi-am dat seama că reparațiile executate de el se fac din mers. Tocmai intrase un tractor în curtea atelierului nostru și, nici n-a oprit bine, că tractoristul, instruit de Grigore, a strigat de la volan:

— Grigore, bujiile sînt ancrasate!

Cum l-a auzit, Grigore a dat fuga spre tractor cu niște bujii noi. Cele ancrasate au fost aruncate și, în câteva secunde, cele noi au și fost puse în funcțiune. Cu aceeași rapiditate și prin aceeași metodă, Grigore a înlocuit câteva pistoane, niște cuzineți și chiar două-trei garnituri de chiulase. Nu fac nici un secret din procesul tehnologic al metodei lui Grigore. În general, e simplu: prinzi piesa defectă cu un clește, smulgi piesa din locul unde e montată și, după ce-i zici „adio!”, o arunci. Asta-i faza întâia. Faza următoare e și mai simplă: aduci din stoc o piesă nouă, o montezi în locul celei pe care ai aruncat-o și... gata! Totul durează câteva minute. Iar dacă ai condiție fizică și îți organizezi bine timpul, totul durează cît ai zice „ceac-pac!...” „Pac”, citit de la coadă spre cap, dă cuvîntul... cap, ceea ce vrea să demonstreze că, făcînd reparațiile prin metoda lui Grigore, n-ai

nici o bătaie de cap cu reconștinarea pieselor ce au mici stricăciuni sau care uneori n-ar avea nevoie decît de o simplă îndepărtare a ruginii ce s-a depus pe ele. Dacă s-ar face însă așa ceva, atunci asta s-ar numi „reparație la un preț de cost redus”, ceea ce se deosebește fundamental de reparația după metoda „ceac-pac”. Cu timpul, în curtea atelierului nostru s-a format o movilă din piesele încă perfect utilizabile, dar aruncate de Grigore după metoda sa. Maldărului de piese i-am dat denumirea de „movila lui Grigore”. Și cum movila tindea să crească, i-am spus lui Grigore, arătîndu-i piesele:

— Grigore, piesele astea mai puteau fi folosite.

— Ce vorbești?... Și alea noi să stea nefolosite în stoc?

— Așa cum lucrezi tu costă prea mult o reparație.

— Costul aparent trebuie privit prin realitatea operativității. N-ai văzut? Nici nu zici bine „ceac-pac” și reparația e gata!

Între timp, movila lui Grigore luase aproape aspectul unei coline cu tendință de deal: ici-colo, cite un ax de volan sau bielă de piston încă bune dacă s-ar fi îndreptat devierea și ar fi fost curățate, își strigau spre cer necazul soar-

tei ce o aveau, zăcînd în maldărul de piese scoase la pensie cu dispensă de vîrstă, acordată de Grigore prin metoda „ceac-pac”!

— Măi, Grigore, i-am spus vărului meu, un „ceac-pac” d-ăsta e risipă curată.

— Risipa aparentă trebuie corectată cu coeficientul economiei... de energie umană.

— Atunci, pe lingă risipă e și... lene.

— Lene? La tine e lene! Ești în stare să migălești cinci ore la o piesă defectă și tot nu te înduri s-o arunci, spuse Grigore. Tu știi care a fost secretul victoriilor lui Napoleon? Rapiditatea! „Ceac-pac” și gata! Victoria era a lui. Și dacă la Waterloo, i-ar fi sosit mai repede ajutoarele, soarta reparației, asta, a bătăliei, ar fi fost alta.

— Grigore... te-aș ruga să revii la realitate.

— Eu? Dar sînt un om real! Și fizic și scriptic și mai cu seamă psihic. Iar dacă fizic rezist și scriptic tac, psihic simt. Simt că în curînd metoda mea va trece hotarele atelierului nostru. Va fi la înălțime!

— Da, simt și eu că va întrece în înălțime... virful Everest.... Află Grigore că, după părerea mea, glas-papirul a adus omenirii mai multe foloase decît metoda ta.

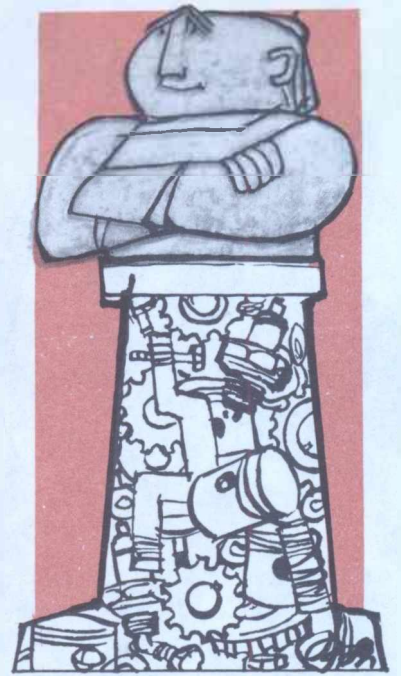
— Sic transit gloria mundi! spuse Grigore care, fiind amator de maxime, le memora corect. Și adăugă, privindu-mă superior: Deocamdată trec și eu prin ce au trecut toți marii inventatori dinaintea mea: nerecunoașterea geniului creator.

— Bați cîmpii...

— Fizic sau scriptic?

— Psihic!... Te plîng...

— Nu admit! Sînt un erou al bunelor mele intenții. Te roade invidia că lucrez mai repede decît tine. Asta e! Bine că plec mîine la Borsec. Nu m-aș mira deloc ca în timpul cît îmi fac concediul,

metoda mea să facă înconjurul întregului raion. Simt că așa se va întîmpla. Și dacă se va întîmpla așa, te rog să-mi scrii. Să am și eu o bucurie. Să am o cură completă. Aer de Borsec și scrisoare de la tine. Îmi vei scrie, Tudore?

Proroc să fi fost Grigore și tot n-ar fi ghicit așa! La nici zece zile după ce a plecat, i-am scris: Grigore,

Felicitări! Metoda ta a fost popularizată în toate atelierile de reparații ale S.M.T-urilor din raion. Ești la înălțime, sus, pe movila de piese care îți poartă numele. Vin oamenii de la atelierile din tot raionul să-ți admire poza. Directorul nostru ți-a făcut un tablou dintr-o fotografie 6x9 pe care i-am dat-o eu. E aia în care ești tu băiat frumos, cu voce de tenor și freză în cîrlionți, făcută pe cînd cîntai „Mulți ani trăiască!” la parastasul mătușii Parachiva. Alta n-am avut la îndemină. Ai ajuns departe. E vorba să-ți dea și o primă... mustrare scrisă pentru risipă de piese! Așa cum m-ai rugat, ți-am scris ca să-ți fac și ție... un ceac-pac, asta, o bucurie!

Al tău văr fizic, Tudore
p. conf. VASILE RĂDULESCU

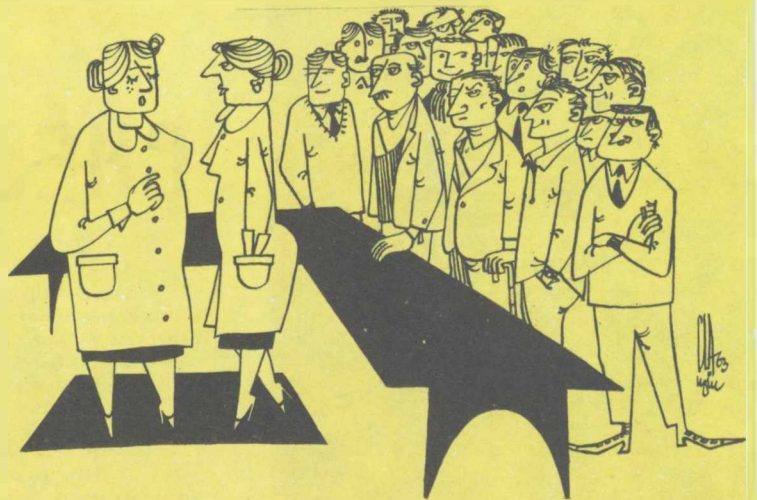
Unii tineri nu au o comportare civilizată în relațiile cu persoanele mai în vîrstă.

— Hai să trăiești, bătrîne!...

Desen de I. DAVIDESCU

ÎNTRU VÎNZĂTOARE

— Nu, dragă! N-am fost la „Codin”, nu suport aglomerațiile!

Desen de N. CLAUDIU

„Avem intenția de a restabili încrederea în democrație...”

T. Espigal
membru al Juntei militare
(Le Monde)

LOVITURĂ DE STAT
ÎN R. DOMINICANĂ

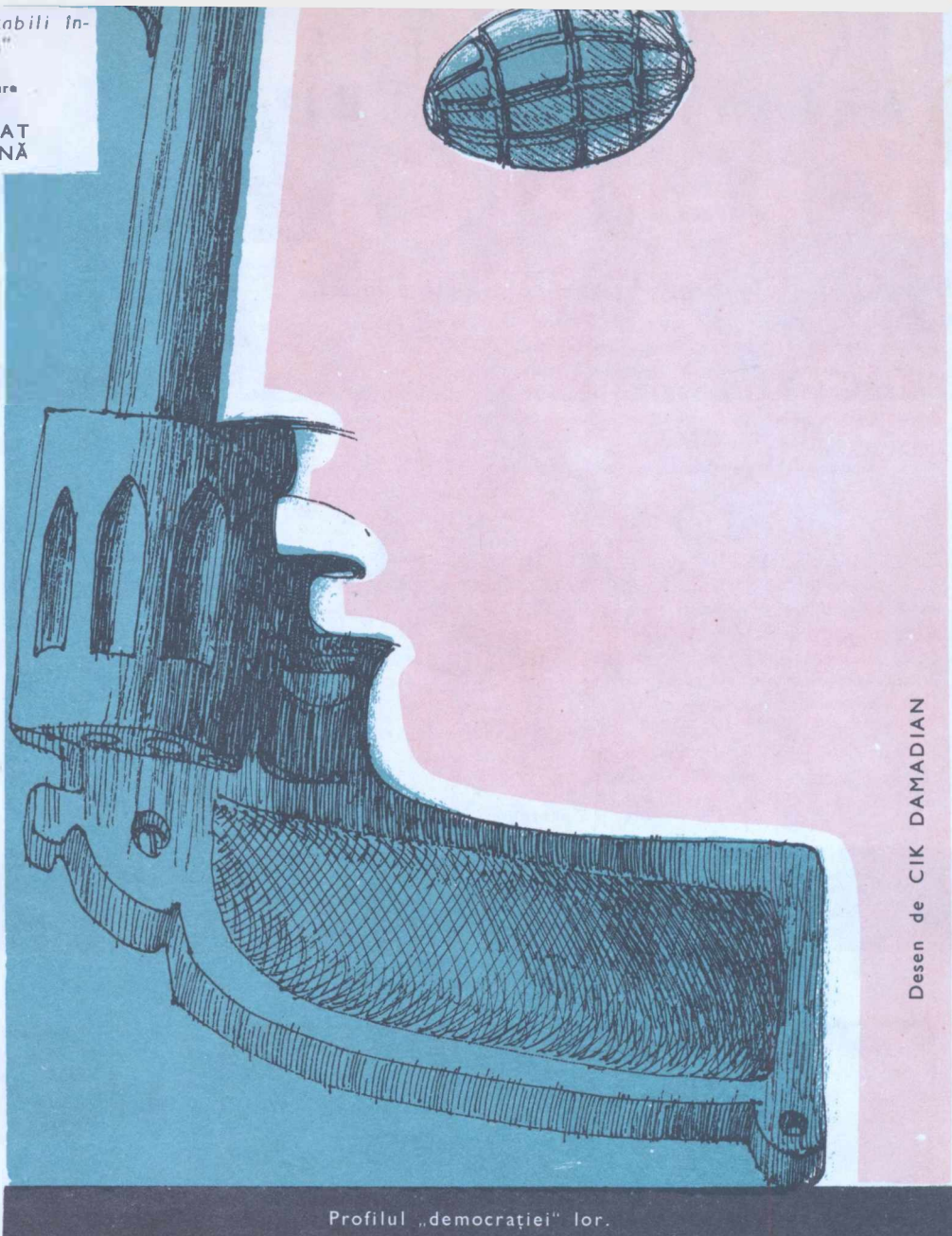
ȘTIRI

ULTRASCURTE

Contrarevoluționarii cubani din Miami au hotărât să construiască un turn de 60 m, în vârful căruia să se officieze serviciul divin. În vârful lui se pot socoti cu 60 m mai aproape de Dumnezeu. Dar nu se pot socoti nici cu un centimetru mai aproape de Cuba.

În Florida s-au inițiat curse acvatice în sicrie. Participanții plutesc în sicrie, să vadă cine ajunge mai repede la sosire. Spre deosebire de celelalte sporturi profesionale, unde parcă aleargă să vadă cine ajunge mai repede în... sicriu!

Dintr-un muzeu parizian a dispărut opera modernistă a sculptorului Leveau, intitulată „strămoșul lui nimic”. Ziarele arată că această pierdere este o mare nenorocire. Dar ar fi o nenorocire și mai mare să se găsească!

Profilul „democrației” lor.

fel de fel toate la fel

CU EXTINGTORUL DUPĂ MINE!...

Extingtoarele au intrat în inventarul normal al poliției din Planquemine (Louisiana-S.U.A.). Ele au fost inaugurate în ziua când un grup de negri au fost prinși în flagrant delict de a fi cîntat „cîntecul libertății”. Și în câteva minute a început cîntecul extingtoarelor. Se relatează că au fost pierderi de ambele părți: pe stradă a rămas o mulțime de spumă, iar în beciul poliției au rămas o mulțime de negri...

VIVAT PUȘCĂRIA!

Pușcăria din Palermo crește și prosperă continuu. Pentru a evita înghesuiala în această instituție, statul a construit recent o nouă aripă cu o capacitate de 600 locuri. Astfel, justiția italiană se poate lăuda că a asigurat fiecărui delicvent un căpății.

N-a mai rămas decît să asigure un căpății și celor care nu sînt delicvenți...

CÎT DAI?

— Cît dai ca să cîștig?

Iată un cunoscut laitmotiv în lumea sportivilor profesioniști. Numai fotbalistii englezi Million, Williams și Philipps nu vor bani ca să cîștige. Ei întrebă:

— Cît dai ca să pierd?

După cum relatează ziarul „Libération”, pînă acum au cîștigat o grămadă de bani, pierzînd o grămadă de meciuri. Adică cu cît pierd mai multe meciuri de-ale lor, cu atîta cîștigă mai mulți bani de la adversar.

Așadar, pentru sus-amintiții sportivi, important nu este golul din poartă!

Important este plinul din buzunar...

NU MAI EXISTĂ FLĂMÎNZI. EXISTĂ NUMAI GURMANZI

Consilierul federal elvețian E. Schaffner și-a pus în gînd să facă și el ceva pentru flămînzii și oropsiții din țara sa. Pentru început, a socotit d. consilier că flămînzii au mare nevoie de un... discurs. Și le-a oferit unul. Le-a spus cam așa (după ziarul „Voix Quvrière”): „Dacă vreți ca înalta conjunctură din țară să se mențină, fiți mai puțin gurmanzi și mai puțin exigenți”.

Nu ne îndoim că, după un asemenea discurs, foștii flămînzii, deveniți gurmanzi, s-au... săturat. Acum, cînd mai aud un discurs, închid aparatul de radio. Nu de alta, dar au devenit mai exigenți!

ÎNCĂIERAREA DE LA WATERLOO

Împlinindu-se 150 de ani de cînd cu bătălia de la Waterloo, s-a hotărît să se serbeze evenimentul. În acest scop, amintindu-și de Napoleon, organizatorii au pus să se cînte un cea-acea-acea de s-au cutremurat plaiurile. Din cea-acea-acea au dat în twist și din twist în scandal. Pe urmă, din scandal au dat în bătaie, iar bătaia a durat pînă la miezul nopții. Astfel, după ce pe acest loc a mîncat bătaie Napoleon, iată că tot aici au mîncat o bătaie și jazzomanii. Păcat. Pentru asemenea aniversare, meritau una și organizatorii!

FĂ-MĂ SĂ-MI FIE FRICĂ!

„Fă-mă să-mi fie frică” este o jucărie care se poate cumpăra la orice magazin din Japonia. „Jucăria” are un aspect înfricoșător de pisică ciopîrțită și, dacă apeși pe un buton începe să lumineze și să miaune în așa fel, încît „chiar și celui mai curajos dintre curajoși i se zburlește părul”. Mai ales pentru copii, invenția trebuie să fie de mare efect. Ce pot să ajungă ei cînd or crește mari — e ceva la care ni se zburlește părul de pe acum.

DIN EXPOZIȚIA CARICATURISTULUI D. PETRICĂ

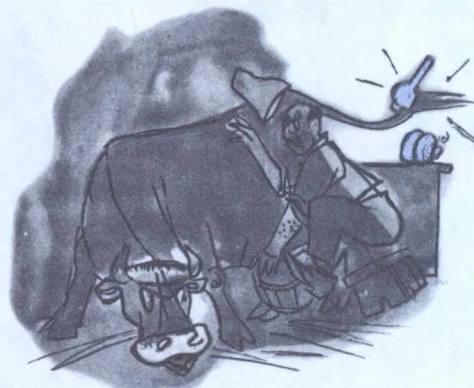
(Desenul satiric în sprijinul pazei contra incendiilor)

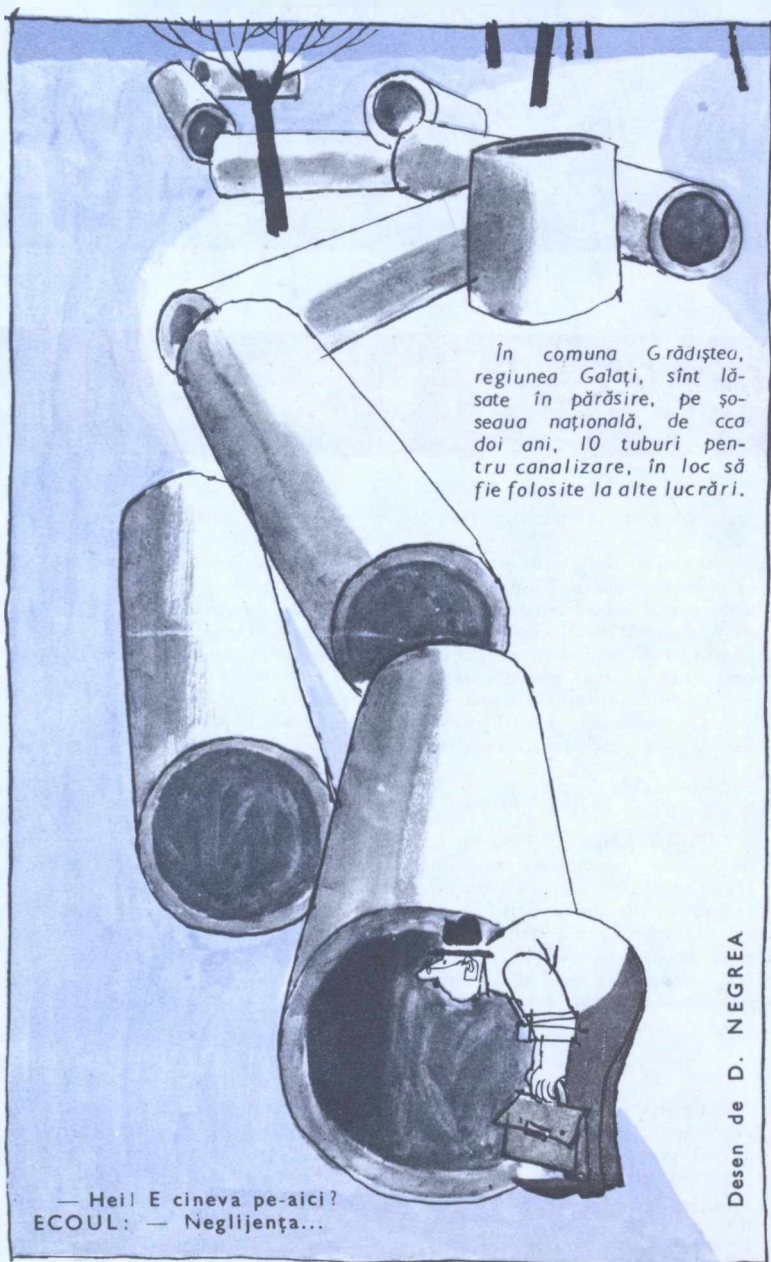
— Ce se aude cu pantalonii!
— Într-un minut sînt gata!

— Crezi că putem
stinge cu propriile
noastre mijloace?

— Ho! arde-te-ar focul!

În comuna Grădișteu,
regiunea Galați, sînt lă-
sate în părăsire, pe șo-
seaua națională, de cca
doi ani, 10 tuburi pen-
tru canalizare, în loc să
fie folosite la alte lucrări.

— Hei! E cineva pe-aici?
ECOUL: — Neglijența...

Desen de D. NEGREA

Ordonața

Peste drum de casa mea
O „dizeză” m-asurzea
Cînd striga ca apucata
Ba „Selene”, ba „Renata”
„E,e,e” și „da,da,da”
Dar acum „s-a zis” cu ea...
Emisiunea s-a închis

Claxonatu-i interzis!

Am un radio foarte fin
Însă biziia puțin
Și apelînd din întîmplare
La un meșter oarecare
Mi l-a aranjat pe loc
Nu mai merge-acum deloc!
— „Maistre”-i spun, nu prind nimic
Nici un zgomot cît de mic!
— Păi, așa-i firesc, mi-a zis:

Zgomotul e interzis!

Îl cunosc pe Nae frații
„Specialist”... în explicații,
Și în scuze, și-n motive,
Și-n „condiții obiective”.
Dar acum i s-a-nfundat
Cînd s-a pus pe perorat
I-am spus toți în mod deschis:

„Claxonatul interzis!”

Știu un tip foarte discret
Critică, dar în secret,
Pe la colțuri, pe-ocolite
Și o face pe șoptite.
Cînd i-am spus: nene Cutare
Zi-l răspicat și tare
Mi-a răspuns, șoptînd ca-n vis:

„Zgomotul e interzis!”

La un meci jucat acasă
O echipă mai „vinjoasă”
Apărîndu-se cu greu
Făcu „faul” în careu!
Și arbitru-a observat
Însă nu a fluierat:
Exista motiv precis...

„Claxonatu-i interzis!”

Ar mai fi exemple — mii
Însă mă opresc aci
Căci mi-e teamă, cineva
Să nu-mi spună tot așa:
Ai uitat singur ce-ai zis?

„Zgomotul e interzis!”

N. CORNEA

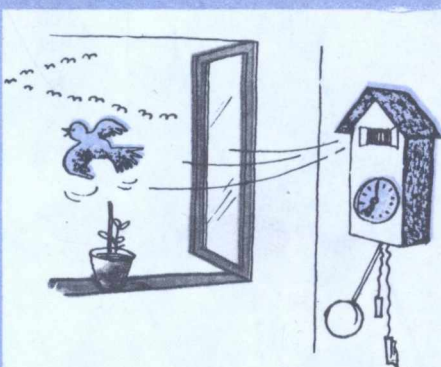

Super

Un grup de „pictori” au deschis recent
O expoziție în Occident
La care — abstracționiștii au expus
Cu mare zgomot, ultimul produs
In arta „armoniei” de culori.
Din exponate a făcut furori
Tabloul pictorului X.Y.
Și toți admiratorii se întrec
Să îi elogieze frumusețea
Originalitatea și finețea
Considerându-l un tablou record.
Asupra unui punct e dezacord.
Și-anume dacă titlul corespunde,
Intitulat „Dezamăgiri profunde”,
Ce reprezintă? Un „Apus de soare?”
„Suris de cioară”? „O spinzurătoare”?
„Joben înfipt pe-un stîlp din Babilon”?
Un „Autoportret”? Un ciclotron
Ori nimbul polierom într-o eclipsă?
.....
În fond reprezenta: „O doagă lipsă”.

FLORIN IORDĂCHESCU

VINE, VINE IARNA!

Desene de T. PALL

Răbojul

URZICĂ

Radio-portativ

Căminul cultural din comuna Turcoaia (raionul Măcin) avea un director și un aparat de radio.

Directorul era Eugen Grigorescu, iar aparatul era... portativ.

Și plecînd directorul Grigorescu în concediu, a luat cu dumnealul și aparatul de radio portativ al căminului. Și-a zis pesemne că d-ai-a e... portativ: să-l... poarte cu dînsul.

Dar cînd și-a terminat concediul, directorul Grigorescu n-a mai adus aparatul de radio la cămin — și nu l-a mai adus nici pînă azi.

Acum, căminul cultural are alt director, dar aparatul de radio e tot la fostul, care „întîrzie” să-l restituie.

Noroc însă că aparatul e... portativ. Adică poate fi purtat ușor. De exemplu, poate fi purtat agale, pe stradă, la plimbare, sau poate fi purtat... repede, înapoi, la căminul cultural.

Aceasta din urmă ar fi, din partea fostului director, cea mai bună... purtare.

Văduva de la Aprozar

Ioana Văduva e vînzătoare-gestionară la magazinul „Aprozar” care deservește cartierul blocurilor de pe bulevardul 1 Mai din Tg. Jiu.

La acest Aprozar, Ioana Văduva e pentru a doua oară. Prima dată a plecat de aici,

mutată disciplinar la o altă unitate, pentru niște apucături de care tot nu s-a dezbărat.

Cum a revenit la acest Aprozar, și-a luat, în chip de... adjunctă, pe o anume Ioana Corciu, care n-avea nici o legătură cu Aprozarul, și a ținut-o în magazin ca s-o ajute la servit clienții.

Iar respectiva a ajutat-o de minune. Cu aceleași măscări și insulte cu care îi servea pe clienți Ioana Văduva, i-a servit și Ioana Corciu.

Deosebirea era una singură: că Ioana Văduva era salariată și avea deci răspundere, iar Ioana Corciu era o simplă persoană particulară.

S-ar putea însă ca și această singură deosebire dintre dînselle să dispară.

Pentru felul urît în care — asemenea persoanei particulare Ioana Corciu — s-a purtat cu clienții, vînzătoarea Ioana Văduva a primit o ultimă sancțiune disciplinară, împreună cu avertismentul că, „în caz de repetarea abaterilor, va fi scoasă din muncă”.

Riscă, adică, să devină și dînsa o... persoană particulară.

C. RĂBOJ

(După corespondențe primite de la tovarășii: L. Tiron, Măcin; Dăneț Vasile, Șerbănoiu Ilie, Lăudatu Vasile, Motorga Nicolaie și Pușcașu Aurelia, Tg. Jiu)

NELU, ERMETISMUL ȘI EU

(Urmare din pag. 8-9)

— Căror cititori, dacă nici cei din jurul lui n-aveau voie să înțeleagă ce scrie? Poate că poetul tău difuza sub masca literaturii anumite idei socotite pe atunci subversive.

— Nu, nici vorbă de așa ceva. Și apoi o idee subversivă, neînțeleasă, este cum se spune în drept „nulă și neavenită”. Era doar vorba de o exprimare personală fără preocupări de comunicativitate.

— Va să zică, eu dacă am inventat un alfabet propriu cu care îmi scriu fițiucile la teză înseamnă că sînt ermetic?

— Nu, înseamnă că nu-ți înveți lecțiile și că va trebui să iau măsuri severe împotriva ta. Și ce te faci dacă îți găsește profesorul fițiucile?

— Nu va pricepe nimic din ele, așa că vor fi, cum spui tu, „nule și neavenite”. De altfel, nici pe mine nu mă preocupă comunicativitatea alfabetului meu. Hotărît, sînt un ermetic și ca să nu recunoști aduci mereu vorba de școală.

A doua zi, Nelu mi-a prezentat o poezie proprie.

Magie 100% la orizont
Printre frunze dantură Kalodont
Aterizează prin tufe solia naturii
Gonită de bulibașa sosit din miezul pădurii,
Pe vîrfuri

cu traducerea respectivă:

Zările de farmec pline
Strălucesc în luminiș
Zboară mierlele-n tușiș
Și din codri noaptea vine

Pe furiș

Colaborase cu Coșbuc.

Bine cel puțin că a priceput ce este ermetismul!

PAVEL MIHĂILEANU

— Pe aici se găsesc Jawe de doi jumătate?...

Desen de OVIDIU OPRESCU

„URZICĂ”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

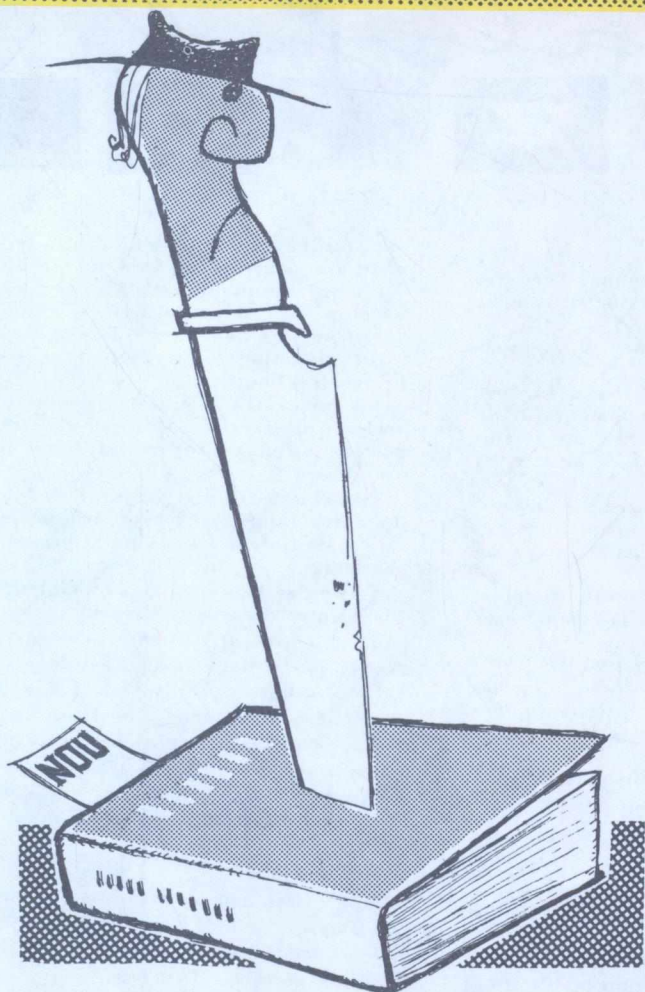
Secretariat de redacție

14.28.15;

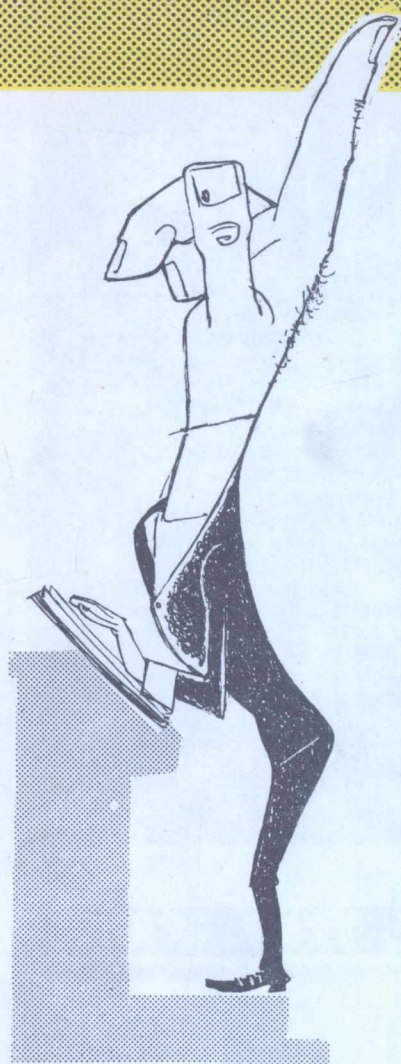
Interurban 27

Tiparul executat în Combinatul Poligrafic
„Casa Scintilei”

44.601

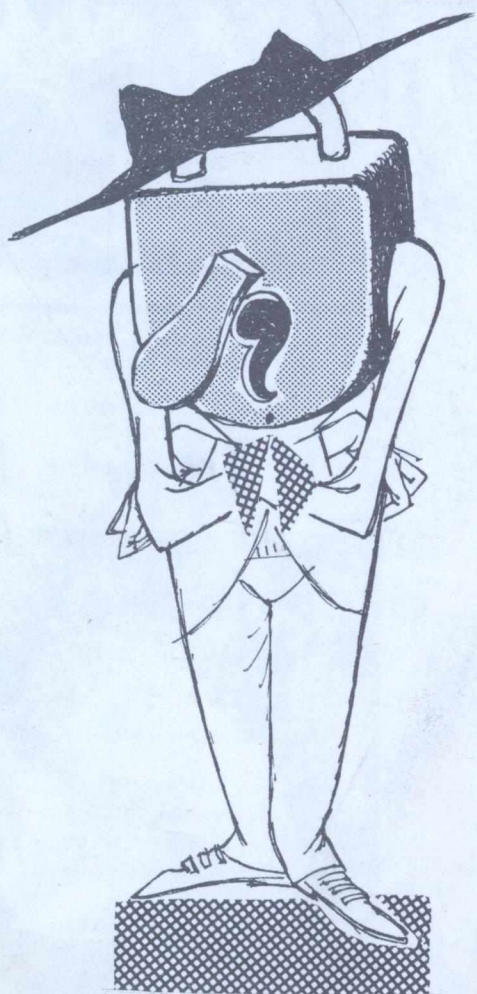
CRITIC DUR

DIDACTICIST

DIN CICLUL:

„DACĂ UNII AUTORI
AR SEMĂNA
CU OPERELE LOR”
DE EUGEN TARU

ERMETIC

SUPERLIRIC